

950**KONWENCJA**

o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej,

sporządzona w Brukseli dnia 29 maja 2000 r.,

oraz

Protokół do Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych

pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2000 r.,

sporządzony w Luksemburgu dnia 16 października 2001 r.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 29 maja 2000 r. w Brukseli została sporządzona Konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej, a w dniu 16 października 2001 r. w Luksemburgu został sporządzony Protokół do Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2000 r., w następującym brzmieniu:

Przekład

KONWENCJA,**USTANOWIONA PRZEZ RADĘ ZGODNIE Z ARTYKUŁEM 34 TRAKTATU O
UNII EUROPEJSKIEJ, O POMOCY PRAWNEJ W SPRAWACH KARNYCH
POMIĘDZY PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI UNII EUROPEJSKIEJ**

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszej Konwencji, Państwa Członkowskie Unii Europejskiej,

ODWOŁUJĄC SIĘ do Aktu Rady ustanawiającego Konwencję o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej,

PRAGNĄC usprawnić współpracę sądową w sprawach karnych pomiędzy Państwami Członkowskimi Unii, bez naruszania zasad chroniących wolność osobistą,

WSKAZUJĄC na wspólny interes Państw Członkowskich w zapewnieniu, aby wzajemna pomoc pomiędzy Państwami Członkowskimi była świadczona w sposób szybki i skuteczny, zgodny z podstawowymi zasadami ich prawa wewnętrznego, jak również w zgodzie z prawami osobistymi i zasadami Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 roku,

WYRAŻAJĄC swoje zaufanie do organizacji i funkcjonowania systemów prawnych Państw Członkowskich oraz ich zdolności do zagwarantowania sprawiedliwego procesu,

POSTANOWIŁY uzupełnić Europejską Konwencję o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 roku oraz inne Konwencje obowiązujące w tym zakresie – o Konwencję Unii Europejskiej,

UZNAJĄC, że postanowienia tych Konwencji nadal są stosowane w odniesieniu do wszelkich kwestii nie objętych niniejszą Konwencją,

UZNAJĄC, że Państwa Członkowskie przywiązują wagę do wzmacniania współpracy sądowej, kontynuując jednocześnie stosowanie zasady proporcjonalności,

PRZYPOMINAJĄC, że niniejsza Konwencja reguluje pomoc prawną w sprawach karnych w oparciu o zasady Konwencji z dnia 20 kwietnia 1959 roku,

ZWAŻYWSZY jednakże, iż artykuł 20 niniejszej Konwencji reguluje pewne szczególne sytuacje dotyczące przechwytywania przekazów telekomunikacyjnych, bez wywierania jakichkolwiek skutków na inne tego rodzaju sytuacje pozostające poza zakresem stosowania Konwencji,

ZWAŻYWSZY, że do sytuacji nie objętych niniejszą Konwencją mają zastosowanie ogólne zasady prawa międzynarodowego,

UZNAJĄC, że niniejsza Konwencja nie wpływa na wykonywanie spoczywających na Państwach Członkowskich obowiązków w zakresie utrzymania porządku publicznego oraz zapewnienia bezpieczeństwa wewnętrznego, jak również, że każde Państwo Członkowskie samodzielnie określa, zgodnie z artykułem 33 Traktatu o Unii Europejskiej, warunki według których będzie ono utrzymywać porządek publiczny oraz zapewniać bezpieczeństwo wewnętrzne,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

TYTUŁ I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1

Stosunek do innych konwencji dotyczących pomocy prawnej

1. Celem niniejszej Konwencji jest uzupełnienie postanowień oraz ułatwienie stosowania pomiędzy Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej:
 - (a) Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 roku, dalej zwanej "Europejską Konwencją o pomocy prawnej";
 - (b) Protokołu dodatkowego z dnia 17 marca 1978 roku do Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej;
 - (c) postanowień dotyczących pomocy prawnej w sprawach karnych Konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 roku do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku o stopniowym znoszeniu kontroli na wspólnych granicach (dalej zwanej "Konwencją wykonawczą do Układu z Schengen"), które nie zostały uchylone na mocy art. 2 ust. 2;
 - (d) Rozdziału 2 Traktatu o ekstradycji oraz pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy Królestwem Belgii, Wielkim Księstwem Luksemburga oraz Królestwem Niderlandów z dnia 27 czerwca 1962 roku, zmienionego Protokołem z dnia 11 maja 1974 roku (dalej zwanego "Traktatem Beneluksu"), w zakresie stosunków pomiędzy Państwami Członkowskimi Unii Gospodarczej Beneluksu.
2. Niniejsza Konwencja nie stanowi przeszkody dla stosowania bardziej korzystnych postanowień dwustronnych lub wielostronnych umów pomiędzy Państwami Członkowskimi lub – zgodnie z postanowieniami art. 26 ust. 4 Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej – porozumień w dziedzinie pomocy prawnej w sprawach karnych uzgodnionych na podstawie ujednoczonego ustawodawstwa lub na podstawie specjalnego systemu przewidującego stosowanie na zasadzie wzajemności środków pomocy prawnej na odpowiednich terytoriach tych Państw.

*Artykuł 2***Postanowienia dotyczące dorobku Schengen**

1. Postanowienia art. 3, 5, 6, 7, 12 i 23 oraz - w zakresie odnoszącym się do art. 12 – art. 15 i 16 oraz – w zakresie odnoszącym się do wyżej wymienionych artykułów – postanowienia art. 1 są środkami, które zmieniają lub rozwijają postanowienia wymienione w Załączniku A do Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen¹.
2. Niniejszym uchyla się postanowienia art. 49 lit. a), 52, 53, oraz 73 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen.

*Artykuł 3***Postępowania, w związku z którymi również udziela się pomocy prawnej**

1. Pomocy prawnej udziela się również w postępowaniach prowadzonych przez organy administracyjne w odniesieniu do czynów karalnych według prawa wewnętrznego Państwa Członkowskiego wzywającego lub wezwanego, lub obu tych Państw, jako naruszających przepisy prawa, jeżeli od decyzji takich organów istnieje możliwość odwołania się do sądu, w szczególności sądu właściwego w sprawach karnych.
2. Pomocy prawnej udziela się również w związku z postępowaniami karnymi oraz postępowaniami wymienionymi w ust. 1 dotyczącymi przestępstw lub naruszeń, za które osoba prawna może zostać pociągnięta do odpowiedzialności w Państwie Członkowskim wzywającym.

*Artykuł 4***Formalności oraz procedury wykonywania wniosków o pomoc prawną**

1. W przypadku udzielenia pomocy prawnej, Państwo Członkowskie wezwane stosuje formalności i procedury wyraźnie wskazane przez Państwo Członkowskie wzywające, o ile postanowienia niniejszej Konwencji nie stanowią inaczej oraz pod warunkiem, że takie formalności oraz procedury nie będą sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego Państwa Członkowskiego wezwanego.
2. Państwo Członkowskie wezwane wykonuje wniosek o pomoc prawną tak szybko, jak jest to możliwe, uwzględniając w jak najszerszym zakresie terminy proceduralne oraz inne terminy wskazane przez Państwo Członkowskie wzywające. Państwo Członkowskie wzywające przedstawia powody uzasadniające wskazane terminy.
3. Jeżeli wniosek nie może zostać wykonany, lub nie może zostać wykonany w całości zgodnie z wymogami określonymi przez Państwo Członkowskie wzywające, wówczas organy Państwa Członkowskiego wezwanego niezwłocznie informują o tym organy Państwa Członkowskiego wzywającego oraz określają warunki, na jakich możliwe jest wykonanie wniosku. OrganY Państwa Członkowskiego wzywającego oraz wezwanego mogą następnie uzgodnić dalsze działania do podjęcia w związku z wnioskiem, uzależniając - tam, gdzie to konieczne - takie działania od spełnienia określonych warunków.

¹ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.

4. Jeżeli można przewidzieć, że termin wyznaczony przez Państwo Członkowskie wzywające do wykonania jego wniosku nie może być dotrzymany, oraz jeżeli powody, o których mowa w drugim zdaniu ust. 2 wyraźnie wskazują, że jakiegokolwiek opóźnienie stanowić będzie istotną przeszkodę dla postępowania prowadzonego w Państwie Członkowskim wzywającym, wówczas organy Państwa Członkowskiego wezwanego niezwłocznie określają przewidywany czas niezbędny dla wykonania wniosku. Organy Państwa Członkowskiego wzywającego niezwłocznie wskazują, czy mimo to wniosek podtrzymują. Organy Państwa Członkowskiego wezwanego i wzywającego mogą następnie uzgodnić dalsze działania, jakie mają zostać podjęte w związku z wnioskiem.

Artykuł 5

Wysyłanie oraz doręczanie dokumentów procesowych

1. Każde Państwo Członkowskie przesyła osobom znajdującym się na terytorium innego Państwa Członkowskiego przeznaczone dla nich dokumenty procesowe, bezpośrednio drogą pocztową.
2. Dokumenty procesowe mogą być wysyłane za pośrednictwem organów Państwa Członkowskiego wezwanego jedynie wówczas, gdy:
 - (a) adres osoby, dla której dokument jest przeznaczony jest nieznany albo niepewny; lub
 - (b) odpowiednie przepisy proceduralne Państwa Członkowskiego wzywającego wymagają dowodu doręczenia dokumentu adresatowi - innego niż poświadczenie, jakie można uzyskać przy doręczeniu drogą pocztową; lub
 - (c) nie można było doręczyć dokumentu drogą pocztową; lub
 - (d) Państwo Członkowskie wzywające ma uzasadnione powody, aby sądzić, iż droga pocztowa będzie nieskuteczna lub jest niewłaściwa.
3. W sytuacji, gdy istnieją powody by przypuszczać, że adresat nie rozumie języka, w którym sporządzono dokument, wówczas dokument ten, lub przynajmniej jego istotne fragmenty, musi zostać przetłumaczony na język (jeden z języków) Państwa Członkowskiego, na terytorium którego przebywa adresat. Jeżeli organ, który wystawił dokument procesowy wie, że adresat rozumie jedynie jakiś inny język, wówczas dokument ten, lub przynajmniej jego istotne fragmenty musi zostać przetłumaczony na ten inny język.
4. Do wszelkich dokumentów procesowych dołącza się pouczenie o tym, że adresat może uzyskać od organu, który sporządził dokument lub od innych organów w tym Państwie Członkowskim - informacje dotyczące jego praw i obowiązków związanych z tym dokumentem. Do pouczenia tego ma zastosowanie ust. 3.
5. Niniejszy artykuł nie stanowi przeszkody dla stosowania art. 8, 9 oraz 12 Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej oraz art. 32, 34 oraz 35 Traktatu Beneluksu.

*Artykuł 6***Przekazywanie wniosków o pomoc prawną**

1. Wnioski o pomoc prawną oraz informacje przekazywane z własnej inicjatywy, o których mowa w art. 7 dokonywane są na piśmie lub za przy użyciu jakichkolwiek innych środków pozwalających na uzyskanie pisemnego potwierdzenia odbioru, przy zachowaniu warunków umożliwiających Państwu Członkowskiemu, które je otrzymuje, stwierdzenie ich autentyczności. Wnioski przekazywane są bezpośrednio pomiędzy organami sądowymi właściwymi miejscowo dla ich sporządzenia i wykonywania, a odpowiedzi przesyła się tą samą drogą, o ile postanowienia niniejszego artykułu nie stanowią inaczej.
Wszelkie informacje kierowane przez Państwo Członkowskie w związku z postępowaniami przed sądami innego Państwa Członkowskiego w rozumieniu art. 21 Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej oraz art. 42 Traktatu Beneluksu mogą być przekazywane bezpośrednio między właściwymi organami sądowymi.
2. Ust. 1 nie stanowi przeszkody dla przekazywania wniosków lub odpowiedzi na nie gdy przekazanie następuje:
 - (a) pomiędzy organem centralnym Państwa Członkowskiego a organem centralnym innego Państwa Członkowskiego; lub
 - (b) pomiędzy organem sądowym jednego Państwa Członkowskiego a organem centralnym innego Państwa Członkowskiego.
3. Niezależnie od postanowień ust. 1 składając powiadomienie wskazane w art. 27 ust. 2 Zjednoczone Królestwo oraz Irlandia, mogą oświadczyć, że wnioski oraz informacje określone w oświadczeniu, kierowane do nich, muszą być przekazywane za pośrednictwem ich organu centralnego. Te Państwa Członkowskie mogą w każdym czasie, poprzez złożenie nowego oświadczenia, ograniczyć zakres wcześniejszego oświadczenia w celu nadania większej skuteczności ust. 1. Uczynią one to wówczas, gdy postanowienia o pomocy prawnej Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen wejdą w życie w stosunku do tych Państw.

Każde Państwo Członkowskie może zastosować zasadę wzajemności w odniesieniu do oświadczeń wskazanych powyżej.
4. W nagłych przypadkach każdy wniosek o pomoc prawną może zostać przekazany za pośrednictwem Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (Interpol) lub każdego innego organu właściwego na mocy postanowień przyjętych na podstawie Traktatu o Unii Europejskiej.
5. Jeżeli w odniesieniu do wniosków na podstawie art. 12, 13 lub 14 organem właściwym jest organ sądowy lub organ centralny w jednym Państwie Członkowskim oraz policja lub organ celny w innym Państwie Członkowskim, wnioski i odpowiedzi na nie mogą być przekazywane bezpośrednio pomiędzy tymi organami. Do sytuacji tej stosuje się ust. 4.
6. Jeżeli w odniesieniu do wniosków o pomoc prawną dotyczących postępowań wskazanych w art. 3 ust. 1 - organem właściwym jest organ sądowy lub organ centralny w jednym Państwie Członkowskim oraz organ administracyjny w innym Państwie Członkowskim, wnioski i odpowiedzi na nie mogą być przekazywane bezpośrednio pomiędzy tymi organami.

7. Każde Państwo Członkowskie przy składaniu powiadomienia przewidzianego w art. 27 ust. 2 może oświadczyć, że nie jest ono związane pierwszym zdaniem ustępu 5 lub ustępem 6 niniejszego artykułu, lub jednym i drugim, lub że będzie ono stosować te postanowienia jedynie pod pewnymi określonymi przez nie warunkami. Takie oświadczenie może zostać wycofane lub zmienione w każdym czasie.
8. Następujące wnioski lub informacje należy przekazywać za pośrednictwem organów centralnych Państw Członkowskich:
 - (a) wnioski o tymczasowe przekazanie lub tranzyt osób pozbawionych wolności, wymienione w art. 9 niniejszej Konwencji, w art. 11 Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej oraz w art. 33 Traktatu Beneluksu;
 - (b) zawiadomienia o skazaniach o których mowa w art. 22 Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej oraz art. 43 Traktatu Beneluksu. Jednakże, wnioski o odpisy orzeczeń skazujących oraz orzeczeń o zastosowaniu środków wskazanych w art. 4 Protokołu dodatkowego do Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej, mogą być przekazywane bezpośrednio do właściwych organów.

Artykuł 7

Przekazywanie informacji z własnej inicjatywy

1. W ramach określonych przez prawo wewnętrzne, właściwe organy Państw Członkowskich mogą bez wniosku wymieniać informacje dotyczące przestępstw oraz naruszeń przepisów prawa, o których mowa w art. 3 ust. 1, których karanie lub ściganie należy w chwili ich dostarczenia do właściwości organu otrzymującego informacje.
2. Organ przekazujący informacje może, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym, poddać wykorzystanie tych informacji przez organ, który je otrzymuje, określonym warunkom.
3. Organ, który otrzymuje informacje jest związany tymi warunkami.

TYTUŁ II

WNIOSKI DOTYCZĄCE SZCZEGÓLNYCH FORM POMOCY PRAWNEJ

Artykuł 8

Zwrot

1. Na wniosek Państwa Członkowskiego wzywającego, oraz bez naruszenia praw osób trzecich działających w dobrej wierze, Państwo Członkowskie wezwane może zwrócić przedmioty uzyskane w sposób niezgodny z prawem do dyspozycji Państwa wzywającego w celu zwrotu tych przedmiotów ich prawowitym właścicielom.
2. Przy stosowaniu art. 3 i 6 Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej oraz art. 24 ust. 2 i 29 Traktatu Beneluksu, Państwo Członkowskie wezwane może odstąpić od zwrotu przedmiotów – zarówno przed, jak i po przekazaniu ich Państwu Członkowskiemu wzywającemu - jeżeli zwrot tych przedmiotów ich prawowitym właścicielom może zostać

przez to ułatwiony. Prawa osób trzecich działających w dobrej wierze nie mogą zostać naruszone.

3. W przypadku odstąpienia od zwrotu takich przedmiotów przed przekazaniem ich Państwu Członkowskiemu wzywającemu, Państwo Członkowskie wezwane nie wykonuje żadnego prawa zabezpieczenia ani innego prawa przysługującego względem tych przedmiotów na mocy ustawodawstwa podatkowego lub celnego.

Odstąpienie, o którym mowa w ust. 2 nie narusza prawa Państwa Członkowskiego wezwanego do pobierania podatków lub należności celnych od prawowitego właściciela tych przedmiotów.

Artykuł 9

Tymczasowy przekazanie osób pozbawionych wolności dla celów postępowania karnego

1. W przypadku porozumienia pomiędzy właściwymi organami zainteresowanych Państw Członkowskich, Państwo Członkowskie, które wnioskowało o przeprowadzenie czynności postępowania karnego, w którym wymagana jest obecność osoby pozbawionej wolności na jego własnym terytorium - może tymczasowo przekazać tę osobę na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym ma się odbyć postępowanie.
2. Porozumienie takie obejmuje ustalenia dotyczące tymczasowego przekazania tej osoby oraz termin, w którym musi ona zostać odesłana na terytorium Państwa Członkowskiego wzywającego.
3. W sytuacji, gdy na przekazanie osoby zainteresowanej wymagana jest jej zgoda, wówczas oświadczenie o wyrażeniu zgody, lub jego kopia, powinna zostać niezwłocznie dostarczona Państwu Członkowskiemu wezwanemu.
4. Okres pozbawienia wolności na terytorium Państwa Członkowskiego wezwanego wlicza się do okresu, w jakim osoba ta jest lub będzie pozbawiona wolności na terytorium Państwa Członkowskiego wzywającego.
5. Postanowienia art. 11 ust. 2 i 3, art. 12 oraz art. 20 Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej stosują się odpowiednio do niniejszego artykułu.
6. W momencie składania powiadamiania o którym mowa w art. 27 ust. 2 każde Państwo Członkowskie może oświadczyć, że dla wykonania porozumienia o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu wymagana będzie zgoda, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu lub będzie ona wymagana pod pewnymi warunkami określonymi w oświadczeniu.

Artykuł 10

Przesłuchanie w formie wideokonferencji

1. Jeżeli osoba, która znajduje się na terytorium jednego Państwa Członkowskiego musi zostać przesłuchana w charakterze świadka lub biegłego przez organy sądowe innego Państwa Członkowskiego, to ostatnie Państwo – jeżeli nie jest pożądane lub możliwe, aby

osoba ta stawiała się osobiście na jego terytorium – może wnosić, aby przesłuchanie odbyło się w formie wideokonferencji, zgodnie z postanowieniami ust. 2 - 8.

2. Państwo Członkowskie wezwane wyraża zgodę na przesłuchanie w formie wideokonferencji pod warunkiem, że zastosowanie tej formy nie jest sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego oraz pod warunkiem, że dysponuje ono technicznymi środkami dla przeprowadzenia przesłuchania. Jeżeli Państwo Członkowskie wezwane nie posiada środków technicznych pozwalających na przeprowadzenie wideokonferencji, Państwo Członkowskie wzywające może, w porozumieniu z Państwem Członkowskim wezwanym środki takie udostępnić.
3. Wnioski o przesłuchanie w formie wideokonferencji, oprócz informacji wymienionych w art. 14 Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej oraz w art. 37 Traktatu Beneluksu, zawierają wskazanie przyczyny dla której nie jest pożądane lub możliwe osobiste stawiennictwo świadka lub biegłego, a także wskazanie organu sądowego oraz osób, które będą prowadziły przesłuchanie.
4. Organ sądowy Państwa Członkowskiego wezwanego kieruje wezwaniem do stawiennictwa do danej osoby, w formie określonej przez jego prawo.
5. Do przesłuchania w formie wideokonferencji, zastosowanie mają następujące zasady:
 - (a) organ sądowy Państwa Członkowskiego wezwanego jest obecny podczas przesłuchania, jeżeli jest to konieczne przy udziale tłumacza; organ ten jest odpowiedzialny również za potwierdzenie tożsamości osoby przesłuchiwanej, jak również za przestrzeganie podstawowych zasad porządku prawnego Państwa Członkowskiego wezwanego. Jeżeli organ sądowy Państwa Członkowskiego wezwanego uzna, że podczas przesłuchania zostały naruszone podstawowe zasady porządku prawnego Państwa Członkowskiego wezwanego, natychmiast podejmuje on niezbędne działania w celu zapewnienia, aby przesłuchanie było kontynuowane zgodnie z tymi zasadami;
 - (b) właściwe organy Państwa Członkowskiego wzywającego i wezwanego uzgodnią, w razie potrzeby, jakie środki należy podjąć w celu zapewnienia bezpieczeństwa osobie przesłuchiwanej;
 - (c) przesłuchanie jest prowadzone bezpośrednio przez organ sądowy, lub pod kierunkiem organu sądowego Państwa Członkowskiego wzywającego, zgodnie z jego własnym prawem;
 - (d) na wniosek Państwa Członkowskiego wzywającego lub osoby, która ma zostać przesłuchana, Państwo Członkowskie wezwane zapewnia, aby osoba przesłuchiwana mogła skorzystać z pomocy tłumacza, o ile zaistnieje taka potrzeba;
 - (e) osoba, która ma zostać przesłuchana może powołać się na prawo do odmowy składania zeznań, które przysługuje jej na podstawie prawa Państwa Członkowskiego wezwanego lub wzywającego;
6. Bez uszczerbku dla jakichkolwiek środków uzgodnionych w celu zapewnienia ochrony osób, organ Państwa Członkowskiego wezwanego sporządza protokół z przesłuchania zawierający oznaczenie daty i miejsca przesłuchania, wskazanie tożsamości osoby przesłuchiwanej, tożsamości i charakteru w jakim występowały inne osoby uczestniczące

w przesłuchaniu, reprezentujące Państwo Członkowskie wezwane, informacje o zaprzysiężeniu, opis warunków technicznych w jakich przesłuchanie się odbyło. Właściwy organ Państwa wezwanego przekazuje protokół właściwemu organowi Państwa Członkowskiego wzywającego.

7. Koszty ustanowienia łącza wideo, koszty związane z obsługą łącza wideo w Państwie Członkowskim wezwanym, wynagrodzenie zapewnionych przez nie tłumaczy oraz należności dla świadków i biegłych, jak również koszty ich podróży w Państwie Członkowskim wezwanym – podlegają zwrotowi przez Państwo Członkowskie wzywające Państwu Członkowskiemu wezwanemu, chyba że to drugie odstąpi od wymogu zwrotu wszystkich lub niektórych z tych wydatków.
8. W sytuacji, gdy świadkowie lub biegli przesłuchiwanymi są na terytorium Państwa Członkowskiego zgodnie z niniejszym artykułem i odmawiają składania zeznań będąc zobowiązani do ich złożenia, lub nie zeznają zgodnie z prawdą – każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne działania dla zapewnienia, aby jego prawo wewnętrzne było stosowane w taki sam sposób, jakby przesłuchanie odbywało się według procedury krajowej.
9. Państwa Członkowskie mogą, o ile uznają to za stosowne i za zgodą ich właściwych organów sądowych, stosować postanowienia niniejszego artykułu w odniesieniu do przesłuchań przeprowadzanych w formie wideokonferencji z udziałem podejrzanego lub oskarżonego. W takim przypadku, decyzja o przeprowadzeniu wideokonferencji oraz warunki przeprowadzenia – podlega uzgodnieniu pomiędzy zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, zgodnie z ich prawem wewnętrznym oraz odpowiednimi instrumentami międzynarodowymi, w tym Europejską Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 1950 roku.

Każde Państwo Członkowskie, przy składaniu powiadomienia określonego w art. 27 ust. 2 może oświadczyć, że nie będzie stosowało postanowienia pierwszego akapitu. Takie oświadczenie może zostać wycofane w każdym czasie.

Przesłuchania przeprowadza się jedynie za zgodą podejrzanego lub oskarżonego. Zasady, jakie mogą okazać się niezbędne dla ochrony praw podejrzanych lub oskarżonych zostaną przyjęte przez Radę w formie wiążącego instrumentu prawnego.

Artykuł 11

Przesłuchanie świadków oraz biegłych w formie konferencji telefonicznej

1. Jeżeli osoba znajduje się na terytorium jednego Państwa Członkowskiego, a ma zostać przesłuchana w charakterze świadka lub biegłego przez organy sądowe innego Państwa Członkowskiego, to drugie Państwo, jeżeli przewiduje to jego prawo wewnętrzne - może wnieść o pomoc tego pierwszego Państwa Członkowskiego w celu umożliwienia dokonania przesłuchania w formie konferencji telefonicznej, zgodnie z postanowieniem ust. 2 - 5.
2. Przesłuchanie może zostać przeprowadzone w formie konferencji telefonicznej jedynie wówczas, jeżeli świadek lub biegły wyrazi zgodę na przeprowadzenie przesłuchania w taki sposób.

3. Państwo Członkowskie wezwane wyraża zgodę na przesłuchanie w formie konferencji telefonicznej, jeżeli nie jest to sprzeczne z podstawowymi zasadami jego porządku prawnego.
4. Wniosek o przesłuchanie w formie konferencji telefonicznej, niezależnie od informacji wymienionych w art. 14 Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej oraz art. 37 Traktatu Beneluksu, zawiera nazwę organu sądowego oraz nazwiska osób, które będą prowadziły przesłuchanie, jak również stwierdzenie, że świadek lub biegły wyraża gotowość do wzięcia udziału w przesłuchaniu w drodze konferencji telefonicznej.
5. Praktyczne warunki przeprowadzenia przesłuchania są ustalane w porozumieniach zawieranych przez zainteresowane Państwa Członkowskie. Wyrażając zgodę na te warunki Państwo Członkowskie wezwane zobowiązuje się do:
 - (a) zawiadomienia świadka lub biegłego o czasie i miejscu przesłuchania;
 - (b) zapewnienia potwierdzenia tożsamości świadka lub biegłego;
 - (c) potwierdzenia, że świadek lub biegły wyraża zgodę na przesłuchanie w formie konferencji telefonicznej.

Państwo Członkowskie wezwane może wyrazić swoją zgodę, z zastrzeżeniem zastosowania w całości lub w części odpowiednich postanowień art. 10 ust. 5 i 8. O ile nie uzgodniono inaczej, zastosowanie mają *mutatis mutandis* postanowienia art. 10 ust. 7.

Artykuł 12

Dostawy niejawnie nadzorowane

1. Każde Państwo Członkowskie zobowiązuje się do wyrażenia zgody na prowadzenie na jego terytorium dostaw niejawnie nadzorowanych na wniosek innego Państwa Członkowskiego w ramach prowadzonego postępowania karnego dotyczącego przestępstw stanowiących podstawę ekstradycji.
2. Decyzja o przeprowadzeniu dostaw niejawnie kontrolowanych jest podejmowana w każdym indywidualnym przypadku przez organy właściwe Państwa Członkowskiego wezwanego, przy należyтым uwzględnieniu prawa wewnętrznego tego Państwa Członkowskiego.
3. Dostawy kontrolowane odbywają się zgodnie z procedurami Państwa Członkowskiego wezwanego. Prawo do podejmowania działań oraz do kierowania operacjami i ich kontroli posiadają właściwe organy tego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 13

Wspólne zespoły śledcze

1. Właściwe organy dwóch lub więcej Państw Członkowskich, mogą na podstawie porozumienia utworzyć wspólny zespół śledczy dla realizacji ściśle określonego celu i na czas określony, który za obopólną zgodą może być przedłużony za zgodą wszystkich stron, dla prowadzenia postępowań karnych w jednym lub więcej Państw Członkowskich ustanawiających taki zespół. Skład zespołu ustala się w porozumieniu.

Wspólny zespół śledczy może zostać ustanowiony w szczególności gdy:

- (a) w ramach postępowania karnego prowadzonego przez jedno z Państw Członkowskich należy przeprowadzić trudne i wymagające znacznych środków czynności śledcze dotyczące również innych Państw Członkowskich;
- (b) kilka Państw Członkowskich prowadzi postępowanie karne dotyczące przestępstw, których okoliczności wymagają podjęcia skoordynowanych, uzgodnionych działań na terytoriach zaangażowanych w to Państwach Członkowskich.

Wniosek o utworzenie wspólnego zespołu śledczego może zostać złożony przez którekolwiek z zainteresowanych Państw Członkowskich. Zespół tworzy się na terytorium jednego z Państw Członkowskich, w którym spodziewane jest prowadzenie dochodzeń.

2. Niezależnie od informacji wymienionych w odpowiednich postanowieniach art. 14 Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej oraz art. 37 Traktatu Beneluksu, wnioski o ustanowienie wspólnego zespołu śledczego zawierają propozycje składu takiego zespołu.
3. Wspólny zespół śledczy działa na terytorium Państwa Członkowskiego ustanawiającego zespół, na następujących, ogólnych warunkach:
 - (a) kierownikiem zespołu jest przedstawiciel właściwego organu uczestniczącego w postępowaniach karnych z Państwa Członkowskiego, w którym działa zespół. Kierownik zespołu będzie działał w granicach swoich uprawnień przysługujących mu na podstawie prawa wewnętrznego;
 - (b) zespół prowadzi swoje działania zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego, na którego terytorium działa. Członkowie zespołu wykonują swoje zadania pod kierownictwem osoby wymienionej w lit. a), z uwzględnieniem warunków określonych przez ich własne organy w porozumieniu o utworzeniu zespołu.
 - (c) Państwo Członkowskie, na którego terytorium działa zespół podejmuje niezbędne działania organizacyjne dla umożliwienia mu tego działania.
4. W rozumieniu niniejszego artykułu, członkowie wspólnego zespołu śledczego z Państw Członkowskich innych niż Państwo Członkowskie, w którym zespół działa, określane są jako "członkowie oddelegowani" do zespołu.
5. Oddelegowani członkowie wspólnego zespołu śledczego są uprawnieni do obecności przy prowadzonych czynnościach śledczych w Państwie Członkowskim, na którego terytorium działa zespół. Jednakże, ze szczególnych powodów, kierujący zespołem może postanowić inaczej, zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego, w którym zespół działa.
6. Kierujący zespołem, zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego, na terytorium którego działa zespół, może powierzyć oddelegowanym członkom wspólnego zespołu śledczego zadanie podjęcia pewnych czynności śledczych, jeżeli zostało to zatwierdzone przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, na terytorium którego działa zespół oraz organy delegującego Państwa Członkowskiego.
7. W sytuacji, gdy wymagane jest podjęcie przez wspólny zespół śledczy działań śledczych w jednym z Państw Członkowskich tworzących zespół, wówczas członkowie zespołu

oddelegowani do niego przez to Państwo Członkowskie mogą zwrócić się do właściwych organów swojego Państwa o podjęcie takich działań. Działania takie są traktowane przez to Państwo Członkowskie na warunkach jakie miałyby zastosowanie, gdyby wystąpiono o ich przeprowadzenie w ramach postępowania krajowego.

8. W przypadku, gdy wspólny zespół śledczy potrzebuje pomocy ze strony Państwa Członkowskiego innego niż Państwa, które utworzyły zespół, lub ze strony Państwa trzeciego, wniosek o pomoc może zostać złożony przez właściwe organy Państwa, w którym zespół działa do właściwych organów danego Państwa, zgodnie z odpowiednimi instrumentami prawnymi lub uzgodnieniami.
9. Członek oddelegowany do wspólnego zespołu śledczego, może, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym oraz w granicach swoich kompetencji, dostarczyć zespołowi informacji jakimi dysponuje Państwo Członkowskie, które oddelegowało go do prowadzenia czynności w ramach zespołu.
10. Informacje uzyskane zgodnie z prawem przez członka lub oddelegowanego członka zespołu śledczego w ramach udziału we wspólnym zespole śledczym, które inaczej nie są dostępne dla właściwych organów zainteresowanych Państw Członkowskich - mogą zostać wykorzystane w następujących celach:
 - (a) w celach, dla których zespół został utworzony;
 - (b) w celu ujawniania, prowadzenia czynności śledczych i ścigania przestępstw, pod warunkiem uzyskania uprzedniej zgody ze strony Państwa Członkowskiego, w którym informacje stały się dostępne. Państwo to może odmówić wyrażenia zgody jedynie w przypadkach, w których takie wykorzystanie stanowiłoby zagrożenie dla postępowań karnych prowadzonych na terytorium tego Państwa Członkowskiego, lub w których to Państwo Członkowskie mogłoby odmówić pomocy prawnej;
 - (c) w celu zapobieżenia bezpośredniemu i poważnemu zagrożeniu dla bezpieczeństwa publicznego, oraz nie naruszając lit. b), jeżeli w następstwie tego wszczęte zostanie postępowanie karne;
 - (d) dla innych celów w zakresie uzgodnionym pomiędzy Państwami Członkowskimi ustanawiającymi zespół.
11. Postanowienia niniejszego artykułu nie naruszają innych istniejących postanowień lub uzgodnień dotyczących tworzenia lub działania wspólnych zespołów śledczych.
12. W zakresie, w jakim dopuszcza to prawo zainteresowanych Państw Członkowskich lub postanowienia jakiegokolwiek instrumentu prawnego mającego pomiędzy nimi zastosowanie, można dokonać uzgodnień przewidujących uczestnictwo w działaniach zespołu ze strony osób innych niż przedstawiciele właściwych organów Państw Członkowskich które tworzą wspólny zespół śledczy. Takimi osobami mogą być na przykład funkcjonariusze organów ustanowionych na podstawie Traktatu o Unii Europejskiej. W odniesieniu do tych osób nie mają zastosowania uprawnienia przysługujące członkom lub oddelegowanym członkom zespołu na mocy niniejszego artykułu, chyba że porozumienie w sposób wyraźny stanowi inaczej.

*Artykuł 14***Operacje pod przykryciem**

1. Państwo Członkowskie wezwane oraz Państwo Członkowskie wzywające mogą uzgodnić udzielanie sobie wzajemnej pomocy w prowadzeniu postępowań karnych przez funkcjonariuszy działających pod przykryciem lub przy wykorzystaniu fałszywej tożsamości (operacja pod przykryciem).
2. Decyzja w sprawie wniosku podejmowana jest w każdej konkretnej sprawie przez właściwe organy Państwa Członkowskiego wezwanego z należytym uwzględnieniem jego prawa wewnętrznego oraz stosowanych przez nie procedur. Okres trwania operacji pod przykryciem, jej szczegółowe warunki oraz status prawny prowadzących ją funkcjonariuszy uzgadniane są pomiędzy Państwami Członkowskimi, z należytym uwzględnieniem ich prawa wewnętrznego oraz stosowanych przez nie procedur.
3. Operacje pod przykryciem prowadzone są zgodnie z prawem wewnętrznym oraz procedurami Państwa Członkowskiego, na terytorium którego operacja pod przykryciem jest prowadzona. Zaangażowane Państwa Członkowskie współpracują ze sobą w celu zapewnienia, aby operacja pod przykryciem została przygotowana i była nadzorowana, oraz w celu podejmowania działań zapewniających bezpieczeństwo funkcjonariuszom działającym pod przykryciem lub przy wykorzystaniu fałszywej tożsamości.
4. W momencie składania powiadomienia przewidzianego w art. 27 ust. 2, każde z Państw Członkowskich może oświadczyć, że nie jest związane niniejszym artykułem. Takie oświadczenie może zostać wycofane w każdym czasie.

*Artykuł 15***Odpowiedzialność karna funkcjonariuszy**

Podczas przeprowadzania operacji, o których mowa w art. 12, 13 oraz 14 funkcjonariusze z Państwa Członkowskiego innego niż Państwo Członkowskie, w którym przeprowadzana jest operacja są uważani za funkcjonariuszy Państwa Członkowskiego, w którym przeprowadzana jest operacja w odniesieniu do przestępstw popełnionych przeciwko nim lub przez nich.

*Artykuł 16***Odpowiedzialność cywilna funkcjonariuszy**

1. W sytuacji, gdy zgodnie z art. 12, 13 oraz 14 funkcjonariusze jednego Państwa Członkowskiego prowadzą działania w innym Państwie Członkowskim, to pierwsze Państwo Członkowskie odpowiada za wszelkie szkody spowodowane przez nich podczas prowadzonych przez nich działań, zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego, na terytorium którego te działania miały miejsce.
2. Państwo Członkowskie, na terytorium którego została spowodowana szkoda, o której mowa w ust. 1, zobowiązane jest do jej naprawienia na warunkach mających zastosowanie do szkód spowodowanych przez jego własnych funkcjonariuszy.
3. Państwo Członkowskie, którego funkcjonariusze wyrządzili komukolwiek szkodę na terytorium innego Państwa Członkowskiego zwraca temu drugiemu Państwu w pełnej wysokości wszelkie sumy, jakie zapłaciło ono ofiarom lub osobom prawa ich reprezentującym.

4. Bez uszczerbku dla wykonywania swoich praw wobec osób trzecich, oraz za wyjątkiem ust. 3, każde Państwo Członkowskie w wypadku określonym w ustępie 1 powstrzymuje się od domagania się od drugiego Państwa Członkowskiego odszkodowania za szkody, jakie poniosło.

TYTUŁ III

PRZECHWYTYWANIE PRZEKAZÓW TELEKOMUNIKACYJNYCH

Artykuł 17

Organy właściwe dla zarządzenia przechwytywania przekazów telekomunikacyjnych

Dla celów stosowania postanowień art. 18, 19 oraz 20, "właściwy organ" oznacza organ sądowy, lub – w przypadku gdy organy sądowe nie są właściwe w obszarze objętym niniejszymi postanowieniami – równorzędny właściwy organ określony zgodnie z art. 24 ust. 1 lit. e), działający dla celów postępowania karnego.

Artykuł 18

Wnioski o przechwytywanie przekazów telekomunikacyjnych

1. Dla celów postępowania karnego, właściwy organ Państwa Członkowskiego wzywającego, zgodnie z wymogami swojego prawa wewnętrznego, może złożyć do właściwego organu w Państwie Członkowskim wezwanym wniosek o:
 - (a) przechwycenie oraz niezwłocznie przekazanie Państwu Członkowskiemu wzywającemu przekazów telekomunikacyjnych; lub
 - (b) przechwycenie, zarejestrowanie a następnie przekazanie Państwu Członkowskiemu wzywającemu zapisu przekazu telekomunikacyjnego.
2. Wnioski na podstawie ust. 1 mogą być składane w związku z wykorzystaniem środków przekazu telekomunikacyjnego przez podmiot którego przekazy mają być przechwytywane, jeżeli podmiot ten znajduje się:
 - (a) w Państwie Członkowskim wzywającym, a Państwo Członkowskie wzywające potrzebuje pomocy technicznej ze strony Państwa Członkowskiego wezwanego dla przechwycenia przekazu telekomunikacyjnego tego podmiotu;
 - (b) w Państwie Członkowskim wezwanym, a przekaz telekomunikacyjny tego podmiotu można przechwycić w tym Państwie Członkowskim;
 - (c) w Państwie Członkowskim trzecim, które zostało poinformowane zgodnie z art. 20 ust. 2 lit. a), a Państwo Członkowskie wzywające potrzebuje pomocy technicznej ze strony Państwa Członkowskiego wezwanego dla przechwycenia przekazu telekomunikacyjnego tego podmiotu.
3. W drodze odstępstwa od art. 14 Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej oraz art. 37 Traktatu Beneluksu, wnioski składane na podstawie niniejszego artykułu zawierają następujące informacje:

- (a) określenie organu składającego wnioski;
 - (b) potwierdzenie wydania prawomocnego postanowienia lub nakazu przechwycenia w związku z postępowaniem karnym;
 - (c) informacje mające na celu zidentyfikowanie podmiotu, którego przekazy mają być przechwytywane;
 - (d) określenie przestępczego zachowania będącego przedmiotem postępowania;
 - (e) pożądany okres, przez który przechwytywanie ma się odbywać; oraz
 - (f) jeżeli jest to możliwe, wskazanie dostatecznych dla wykonania wniosku danych technicznych, w szczególności numer połączenia do odpowiedniej sieci.
4. W przypadku wniosku składanego na podstawie ust. 2 lit. b), zawiera on również zwięzły opis stanu faktycznego. Państwo Członkowskie wezwane może wymagać wszelkich dodatkowych informacji niezbędnych dla umożliwienia mu dokonania oceny, czy wnioskowane działania zostałyby przez nie podjęte w podobnej sprawie krajowej.
5. Państwo Członkowskie wezwane zobowiązuje się do uwzględnienia wniosków składanych na podstawie ust. 1 lit. a):
- (a) w przypadku wniosku złożonego na podstawie ust. 2 lit. a) oraz 2 lit. c) - po dostarczeniu mu informacji określonych w ust. 3. Państwo Członkowskie wezwane może zezwolić na realizację przechwycenia bez dalszych formalności;
 - (b) w przypadku wniosku złożonego na podstawie ust. 2 lit. b) - po dostarczeniu mu informacji określonych w ust. 3 i 4, oraz jeżeli wnioskowane działania zostałyby przez nie podjęte w podobnym przypadku w sprawie krajowej. Państwo Członkowskie wezwane może uzależnić swoją zgodę od jakichkolwiek warunków, które musiałyby zostać spełnione w podobnej sprawie krajowej.
6. W sytuacji, gdy niezwłoczne przekazanie nie jest możliwe, Państwo Członkowskie wezwane zobowiązuje się do uwzględnienia wniosków składanych na podstawie ust. 1 lit. b) po dostarczeniu mu informacji określonych w ust. 3 i 4, oraz jeżeli wnioskowane działania zostałyby podjęte przez nie w podobnej sprawie krajowej. Państwo Członkowskie wezwane może uzależnić swoją zgodę od jakichkolwiek warunków, które musiałyby zostać spełnione w podobnej sprawie krajowej.
7. W momencie składania powiadomienia przewidzianego w art. 27 ust. 2, każde z Państw Członkowskich może oświadczyć, że jest związane ust. 6 jedynie wówczas, gdy nie jest w stanie zapewnić niezwłocznego przekazania. W takim przypadku to inne Państwo Członkowskie może zastosować zasadę wzajemności.
8. Przy składaniu wniosku na podstawie ust. 1 lit. b), Państwo Członkowskie wzywające, o ile ma do tego szczególny powód, może wystąpić o transkrypcję zapisu. Państwo Członkowskie wezwane rozpatrzy takie wnioski zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym oraz jego procedurami.
9. Państwa Członkowskie otrzymujące informacje dostarczane na mocy ust. 3 i 4 traktują te informacje jako poufne, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym.

*Artykuł 19***Przechwytywanie przekazów telekomunikacyjnych na własnym terytorium za pośrednictwem dostawców usług**

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby systemy usług telekomunikacyjnych, które działają na ich terytoriach za pośrednictwem naziemnych stacji przekaźnikowych, które nie są bezpośrednio dostępne z terytorium innego Państwa Członkowskiego, w celu zgodnego z prawem przechwycenia przekazów telekomunikacyjnych podmiotu znajdującego się w tym innym Państwie Członkowskim, mogły być bezpośrednio dostępne w celu zgodnego z prawem przechwycenia przez to Państwo Członkowskie za pośrednictwem wyznaczonego dostawcy usług znajdującego się na jego terytorium.
2. W przypadku określonym w ust. 1, właściwe organy Państwa Członkowskiego, dla celów postępowania karnego, zgodnie ze stosownym prawem wewnętrznym oraz pod warunkiem, że podmiot którego przekaz jest przechwytywany znajduje się w tym Państwie Członkowskim, są uprawnione do dokonania przechwycenia za pośrednictwem wyznaczonego dostawcy usług znajdującego się na jego terytorium, bez angażowania Państwa Członkowskiego, na terytorium którego znajduje się naziemna stacja przekaźnikowa.
3. Ust. 2 stosuje się również w sytuacji, gdy przechwytywanie ma być dokonywane na podstawie wniosku opartego na art. 18 ust. 2 lit. b).
4. Żadne z postanowień niniejszego artykułu nie stanowi dla Państwa Członkowskiego przeszkody uniemożliwiającej zwrócenie się do innego Państwa Członkowskiego, na terytorium którego znajduje się naziemna stacja przekaźnikowa z wnioskiem o legalne przechwytywanie przekazu telekomunikacyjnego zgodnie z art. 18, zwłaszcza, jeżeli w Państwie Członkowskim wzywającym nie ma żadnego pośrednika.

*Artykuł 20***Przechwytywanie przekazu telekomunikacyjnego bez technicznej pomocy innego Państwa Członkowskiego**

1. Nie naruszając ogólnych zasad prawa międzynarodowego oraz postanowień art. 18 ust. 2 lit. c), zobowiązania wynikające z niniejszego artykułu mają zastosowanie do postanowień przechwycenia wydanych lub zatwierdzonych przez właściwy organ jednego Państwa Członkowskiego w toku postępowań karnych związanych z popełnieniem konkretnego przestępstwa, włącznie z usiłowaniem, o ile usiłowanie jest karalne na podstawie prawa wewnętrznego - w celu zidentyfikowania, zatrzymania, oskarżenia, przeprowadzenia postępowania lub osądzenia osób odpowiedzialnych.
2. W sytuacji, gdy dla celów postępowania karnego przechwytywanie przekazu telekomunikacyjnego zostało zatwierdzone przez właściwy organ jednego Państwa Członkowskiego ("Państwo Członkowskie przechwytyujące"), a adres telekomunikacyjny podmiotu podany w decyzji o przechwyceniu jest używany na terytorium innego Państwa Członkowskiego ("Państwo Członkowskie zawiadamiane"), ze strony którego nie jest potrzebna pomoc techniczna w celu dokonania przechwytywania, wówczas Państwo Członkowskie przechwytyujące informuje Państwo Członkowskie zawiadamiane o przechwytywaniu:

- (a) przed przechwytywaniem - w przypadkach, w których wie ono przy wydawaniu postanowienia o przechwytywaniu przekazów telekomunikacyjnych, że podmiot, którego przekaz jest przechwytywany znajduje się na terytorium Państwa Członkowskiego zawiadamianego;
 - (b) w innych przypadkach - niezwłocznie po tym, jak dowie się ono, że podmiot którego przekaz jest przechwytywany znajduje się na terytorium Państwa Członkowskiego zawiadamianego.
3. Informacje podlegające przekazaniu przez Państwo Członkowskie przechwytyjące zawierają:
- (a) określenie organu, który nakazał przechwytywanie;
 - (b) potwierdzenie, że postępowanie o przechwytywaniu przekazów telekomunikacyjnych wydana została w związku z postępowaniem karnym;
 - (c) informacje pozwalające na identyfikację podmiotu, którego przekazy mają być przechwytywane
 - (d) wskazanie przestępstwo, które stanowi przedmiot postępowania;
 - (e) wskazanie przypuszczalnego czasu trwania przechwytywania.
4. Przy zawiadamianiu Państwa Członkowskiego zgodnie z ust. 2 i 3 zastosowanie mają następujące uregulowania:
- (a) po otrzymaniu informacji dostarczonych na mocy ust. 3, właściwy organ Państwa Członkowskiego zawiadamianego niezwłocznie, a najpóźniej w ciągu 96 godzin, udziela odpowiedzi Państwu Członkowskiemu przechwytyjącemu, w celu:
 - (i) zezwolenia na rozpoczęcie lub kontynuowanie przechwytywania. Państwo Członkowskie zawiadamiane może uzależnić swoją zgodę od jakichkolwiek warunków, które musiałyby zostać spełnione w podobnej sprawie krajowej;
 - (ii) przedstawiania żądania, aby przechwytywanie nie było rozpoczęte lub aby zostało przerwane w sytuacji gdyby przechwytywanie nie było dopuszczalne na podstawie prawa krajowego Państwa Członkowskiego zawiadamianego lub z powodów określonych w art. 2 Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej. Jeżeli Państwo Członkowskie zawiadamiane nałoży taki wymóg, powinno uzasadnić swoją decyzję na piśmie;
 - (iii) przedstawiania żądania, aby - w przypadkach wymienionych w punkcie (ii) - jakikolwiek materiał już przechwycony podczas gdy podmiot znajdował się na jego terytorium - nie był wykorzystywany, lub aby mógł być wykorzystywany na warunkach, jakie ono określi. Państwo Członkowskie zawiadamiane poinformuje Państwo Członkowskie przechwytyjące o przyczynach uzasadniających wyżej wymienione warunki;
 - (iv) zwrócenia się, w porozumieniu z Państwem członkowskim przechwytyjącym, o krótkie przedłużenie pierwotnego 96-godzinnego terminu, maksymalnie na okres do 8 dni, w celu zrealizowania procedur wewnętrznych zgodnie z jego prawem

krajowym. Państwo Członkowskie zawiadamiane przekazuje na piśmie Państwu Członkowskiemu przechwytyjącemu warunki, które zgodnie z jego prawem wewnętrznym uzasadniają wniosek o przedłużenie terminu.

(b) Do czasu podjęcia decyzji przez Państwo Członkowskie zawiadamiane zgodnie z podpunktami (i) lub (ii) punktu a), Państwo Członkowskie przechwytyjące:

(i) może kontynuować przechwytywanie; oraz

(ii) nie może wykorzystywać informacji już przechwyconych chyba że:

- zostało to inaczej uzgodnione pomiędzy zainteresowanymi Państwami Członkowskimi; lub
- zachodzi potrzeba podjęcia pilnych działań dla zapobieżenia bezpośredniemu oraz poważnemu zagrożeniu dla bezpieczeństwa publicznego. Państwo Członkowskie zawiadamiane zostanie poinformowane o wykorzystaniu informacji oraz o przyczynach uzasadniających to.

(c) Państwo Członkowskie zawiadamiane może żądać przedstawienia zwięzłego opisu stanu faktycznego oraz wszelkich innych informacji niezbędnych dla umożliwienia mu podjęcia decyzji w kwestii, czy przechwytywanie byłoby dopuszczalne, w podobnej sprawie krajowej. Taki wniosek nie narusza stosowania lit. b), chyba że zostało to inaczej uzgodnione pomiędzy Państwem Członkowskim zawiadamianym a Państwem Członkowskim przechwytyjącym.

(d) Państwa Członkowskie podejmują niezbędne działania w celu zapewnienia udzielenia odpowiedzi w ciągu 96-godzin. W tym celu wyznaczają one punkty kontaktowe, pełniące służbę przez całą dobę, oraz wskażą je w swoich oświadczeniach składanych na mocy art. 24 ust. 1 lit. e).

5. Państwo Członkowskie zawiadamiane traktuje informacje przekazane na podstawie ust. 3 w sposób poufny, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym.
6. Jeżeli Państwo Członkowskie przechwytyjące uważa, że informacje, jakie mają zostać dostarczone na podstawie ust. 3 należą do kategorii szczególnie delikatnych, mogą one zostać przekazane właściwemu organowi za pośrednictwem organu szczególnego, jeżeli zostało to uzgodnione w stosunkach dwustronnych między zainteresowanymi Państwami Członkowskimi.
7. W momencie składania powiadomienia na podstawie art. 27 ust. 2, lub każdym późniejszym czasie, każde z Państw Członkowskich może oświadczyć, że dostarczanie mu informacji dotyczących przechwytywania, przewidzianych w niniejszym artykule nie będzie potrzebne.

*Artykuł 21***Pokrywanie kosztów naliczanych przez operatorów telekomunikacyjnych**

Koszty ponoszone przez operatorów telekomunikacyjnych lub dostawców usług przy wykonywaniu wniosków zgodnie z art. 18 są pokrywane są przez Państwo Członkowskie wzywające.

*Artykuł 22***Uzgodnienia dwustronne**

Żadne z postanowień niniejszego Tytułu nie wyklucza dokonywania jakichkolwiek dwustronnych lub wielostronnych uzgodnień pomiędzy Państwami Członkowskimi zawieranych w celu ułatwienia wykorzystywania obecnych oraz przyszłych możliwości technicznych w zakresie zgodnego z prawem przechwytywania przekazów telekomunikacyjnych.

TYTUŁ IV*Artykuł 23***Ochrona danych osobowych**

1. Dane osobowe przekazywane na mocy niniejszej Konwencji mogą być wykorzystywane przez Państwa Członkowskie, którym zostały one przekazane:
 - (a) dla celów postępowań, w odniesieniu do których zastosowanie ma niniejsza Konwencja;
 - (b) dla innych postępowań sądowych oraz administracyjnych bezpośrednio związanych z postępowaniami wymienionych w lit. a);
 - (c) dla zapobieżenia bezpośredniemu oraz poważnemu zagrożeniu bezpieczeństwa publicznego;
 - (d) w jakimkolwiek innym celu, jedynie za uprzednią zgodą Państwa Członkowskiego które przekazało dane, chyba że zainteresowane Państwo Członkowskie uzyskało zgodę osoby, której dotyczą te dane.
2. Niniejszy artykuł ma również zastosowanie w odniesieniu do danych osobowych, które nie zostały przekazane, lecz zostały uzyskane w inny sposób w związku ze stosowaniem niniejszej Konwencji.
3. W konkretnej sprawie, Państwo Członkowskie, które przekazało dane, może wymagać od Państwa Członkowskiego, do którego dane osobowe zostały przekazane, aby poinformowało ono o sposobie wykorzystania tych danych.
4. W sytuacji, gdy przekazanie danych zostało uzależnione od warunków dotyczących wykorzystania danych na podstawie art. 7 ust. 2, art. 18 ust. 5 lit. b), art. 18 ust. 6 lub art. 20 ust. 4, warunki te mają pierwszeństwo przed postanowieniami niniejszego artykułu. W sytuacji, gdy nie określono takich warunków, zastosowanie ma niniejszy artykuł.

5. Postanowienia art. 13 ust. 10 mają pierwszeństwo przed niniejszym artykułem w odniesieniu do informacji uzyskanych na podstawie art. 13.
6. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania w odniesieniu do danych osobowych uzyskanych przez Państwo Członkowskie na podstawie niniejszej Konwencji a pochodzących z tego Państwa Członkowskiego.
7. Luksemburg przy podpisywaniu niniejszej Konwencji może oświadczyć, że jeżeli dane osobowe przekazywane są przez Luksemburg na podstawie niniejszej Konwencji innemu Państwu Członkowskiemu, zastosowanie mają następujące zasady:

Luksemburg, w okolicznościach konkretnej sprawy, z zastrzeżeniem ust. 1 lit. c), może wymagać, aby – o ile zainteresowane Państwo Członkowskie nie uzyskało zgody osoby, której dotyczą dane - dane osobowe mogły być wykorzystywane wyłącznie dla celów wymienionych w ust. 1 lit. a) i b), jedynie za uprzednią zgodą Luksemburga, w postępowaniach, w stosunku do których Luksemburg mógł odmówić przekazania danych osobowych, lub ograniczyć ich przekazanie lub wykorzystanie, zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji lub instrumentów prawnych, których mowa w art. 1.

Jeżeli w konkretnej sprawie Luksemburg odmówi udzielenia swojej zgody na wniosek pochodzący od Państwa Członkowskiego zgodnie z postanowieniami ust. 1, musi on wówczas przedstawić powody swojej decyzji na piśmie.

TYTUŁ V

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 24

Oświadczenia

1. W momencie składania powiadomienia, o którym mowa w art. 27 ust. 2, każde z Państw Członkowskich wskazuje w oświadczeniu organy, które – niezależnie od już wymienionych w Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych oraz w Traktacie Beneluksu – są właściwe w zakresie stosowania niniejszej Konwencji oraz stosowania pomiędzy Państwami Członkowskimi postanowień o pomocy prawnej w sprawach karnych zawartych w instrumentach prawnych, o których mowa w art. 1 ust. 1, a zwłaszcza:
 - (a) właściwe organy administracyjne w rozumieniu art. 3 ust. 1, o ile występują;
 - (b) jeden organ centralny, lub więcej, dla celów stosowania art. 6, jak również organy właściwe dla zajmowania się wnioskami wymienionymi w art. 6 ust. 8;
 - (c) organy policyjne oraz celne właściwe dla celów art. 6 ust. 5, o ile występują;

- (d) organy administracyjne właściwe dla celów art. 6 ust. 6, o ile występują; oraz
 - (e) organ lub organy właściwe dla celów stosowania art. 18 i 19 oraz art. 20 ust. 1-5.
2. Oświadczenia składane zgodnie z ust. 1 mogą być zmienione w całości lub w części w każdym czasie przy zastosowaniu tej samej procedury.

Artykuł 25

Zastrzeżenia

W odniesieniu do niniejszej Konwencji nie mogą być wnoszone żadne zastrzeżenia poza tymi, które są w niej w sposób wyraźny przewidziane.

Artykuł 26

Terytorialny zakres stosowania

Stosowanie niniejszej Konwencji wobec Gibraltaru rozpocznie się wraz z rozszerzeniem na Gibraltar Europejskiej Konwencji o wzajemnej pomocy.

Zjednoczone Królestwo powiadamia na piśmie przewodniczącego Rady w chwili, gdy zapragnie ono stosować niniejszą Konwencję wobec Wysp na Kanale La Manche oraz wobec Wyspy Man w następstwie rozszerzenia na te terytoria Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych. Decyzja w sprawie takiego wniosku zostanie podjęta przez Radę przy jednomyślnym stanowisku jej członków

Artykuł 27

Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja podlega przyjęciu przez Państwa Członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.
2. Państwa Członkowskie powiadamiają Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej o zakończeniu procedur konstytucyjnych wymaganych dla przyjęcia niniejszej Konwencji.
3. Po upływie 90 dni od daty powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, wystosowanego przez Państwo będące członkiem Unii Europejskiej w chwili przyjęcia przez Radę Aktu ustanawiającego niniejszą Konwencję, które jako ósme dopełni tej formalności – niniejsza Konwencja wchodzi w życie w odniesieniu do tych ośmiu Państw Członkowskich.
4. Każde powiadomienie złożone przez Państwo Członkowskie po otrzymaniu ósmego powiadomienia, o którym mowa w ust. 2 skutkuje tym, że 90 dni po takim kolejnym powiadomieniu niniejsza Konwencja wejdzie w życie w stosunkach pomiędzy tym Państwem Członkowskim a Państwami Członkowskimi, w odniesieniu do których Konwencja już weszła w życie.
5. Przed wejściem w życie Konwencji zgodnie z ust. 3, każde z Państw Członkowskich przy składaniu powiadomienia, o którym mowa w ust. 2 lub w dowolnym czasie po dokonaniu powiadomienia, może oświadczyć, że będzie ono stosowało niniejszą Konwencję w

stosunkach z Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie. Takie oświadczenia stają się skuteczne po upływie 90 dni od daty ich złożenia.

6. Niniejsza Konwencja ma zastosowanie w odniesieniu do postępowań dotyczących pomocy prawnej zapoczątkowanych po dniu, w którym Konwencja weszła w życie, lub jest stosowana zgodnie z ust. 5 pomiędzy zainteresowanymi Państwami Członkowskimi.

Artykuł 28

Przystąpienie nowych Państw Członkowskich

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta dla przystąpienia przez każde Państwo, które zostanie członkiem Unii Europejskiej.
2. Tekst niniejszej Konwencji w języku Państwa przystępującego sporządzony przez Radę Unii Europejskiej jest tekstem autentycznym.
3. Dokumenty przystąpienia składane są u depozytariusza.
4. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie w stosunku do każdego Państwa, które przystąpi do niej po upływie dziewięćdziesięciu dni od złożenia przez nie dokumentu przystąpienia, lub w dniu wejścia w życie niniejszej Konwencji, jeżeli nie weszła ona jeszcze w życie, po wygaśnięciu wymienionego okresu dziewięćdziesięciu dni.
5. W sytuacji, gdy niniejsza Konwencja nie weszła jeszcze w życie w chwili składania dokumentu przystąpienia przez przystępujące Państwa Członkowskie, w stosunku do tych Państw zastosowanie ma art. 27 ust. 5.

Artykuł 29

Wejście w życie w stosunku do Islandii i Norwegii

1. Bez uszczerbku dla art. 8 Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ("Układ o Stowarzyszeniu"), postanowienia, o których mowa w art. 2 ust. 1 wchodzi w życie w stosunku do Islandii oraz Norwegii po upływie 90 dni od otrzymania przez Radę i Komisję informacji zgodnie z art. 8 ust. 2 Układu o Stowarzyszeniu po spełnieniu konstytucyjnych wymogów tych Państw, w ich wzajemnych relacjach z każdym Państwem Członkowskim, w stosunku do którego niniejsza Konwencja weszła już w życie zgodnie z art. 27 ust. 3 lub 4.
2. Każde wejście w życie niniejszej Konwencji w stosunku do Państwa Członkowskiego po dacie wejścia w życie postanowień, o których mowa w art. 2 ust. 1 w odniesieniu do Islandii i Norwegii skutkuje stosowaniem tych postanowień we wzajemnych relacjach pomiędzy tym Państwem Członkowskim a Islandią i Norwegią.
3. Postanowienia, o których mowa w art. 2 ust. 1 w żadnym wypadku nie stają się wiążące dla Islandii oraz Norwegii przed datą, jaka ma zostać ustalona zgodnie z art. 15 ust. 4 Układu o Stowarzyszeniu.

4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 i 3, postanowienia, o których mowa w art. 2 ust. 1 wchodzi w życie w stosunku do Islandii i Norwegii nie później niż w dniu wejścia w życie niniejszej Konwencji w odniesieniu do piętnastego Państwa będącego członkiem Unii Europejskiej w chwili przyjęcia przez Radę Aktu ustanawiającego niniejszą Konwencję.

Artykuł 30

Depozytariusz

1. Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej pełni funkcję depozytariusza niniejszej Konwencji.
2. Depozytariusz publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* informacje o postępie w przyjmowaniu, przystępowaniu, o oświadczeniach oraz zastrzeżeniach, jak również wszelkich innych powiadomieniach dotyczących niniejszej Konwencji.

Sporządzono w Brukseli w dniu dwudziestego dziewiątego maja dwutysięcznego roku w jednym oryginale w językach duńskim, niderlandzkim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, irlandzkim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim oraz szwedzkim, przy czym wszystkie teksty są jednakowo autentyczne, a oryginał zostaje złożony w archiwach Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej. Sekretarz Generalny przesyła poświadczoną kopię oryginału każdemu Państwu Członkowskiemu.

Deklaracja Rady w sprawie art. 10 ust. 9

Rozważając zastosowanie instrumentu, o którym mowa w art. 10 ust. 9, Rada uwzględnia zobowiązania Państw Członkowskich wynikające z Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Deklaracja Zjednoczonego Królestwa w sprawie art. 20

Niniejsza deklaracja stanowi uzgodnioną integralną część Konwencji.

Art. 20 będzie miał w Zjednoczonym Królestwie zastosowanie w odniesieniu do wydawanych przez Sekretarza Stanu i skierowanych do organów policji oraz Urzędu Celno Jej Królewskiej Mości nakazów o przechwytywaniu przekazów telekomunikacyjnych, w przypadkach gdy, zgodnie z prawem krajowym dotyczącym przechwytywania przekazów telekomunikacyjnych, deklarowanym celem nakazu jest wykrycie poważnego przestępstwa. Będzie miał on również zastosowanie w odniesieniu do nakazów skierowanych do Służby Bezpieczeństwa, która zgodnie z prawem krajowym udziela pomocy w postępowaniach posiadających cechy wymienione w art. 20 ust. 1.

CONVENTION

established by the Council in accordance with Article 34 of the Treaty on European Union, on Mutual Assistance in Criminal Matters between the Member States of the European Union

THE HIGH CONTRACTING PARTIES to this Convention, Member States of the European Union,

REFERRING to the Council Act establishing the Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters between the Member States of the European Union,

WISHING to improve judicial cooperation in criminal matters between the Member States of the Union, without prejudice to the rules protecting individual freedom,

POINTING OUT the Member States' common interest in ensuring that mutual assistance between the Member States is provided in a fast and efficient manner compatible with the basic principles of their national law, and in compliance with the individual rights and principles of the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, signed in Rome on 4 November 1950,

EXPRESSING their confidence in the structure and functioning of their legal systems and in the ability of all Member States to guarantee a fair trial,

RESOLVED to supplement the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters of 20 April 1959 and other Conventions in force in this area, by a Convention of the European Union,

RECOGNISING that the provisions of those Conventions remain applicable for all matters not covered by this Convention,

CONSIDERING that the Member States attach importance to strengthening judicial cooperation, while continuing to apply the principle of proportionality,

RECALLING that this Convention regulates mutual assistance in criminal matters, based on the principles of the Convention of 20 April 1959,

WHEREAS, however, Article 20 of this Convention covers certain specific situations concerning interception of telecommunications, without having any implications with regard to other such situations outside the scope of the Convention,

WHEREAS the general principles of international law apply in situations which are not covered by this Convention,

RECOGNISING that this Convention does not affect the exercise of the responsibilities incumbent upon Member States with regard to the maintenance of law and order and the safeguarding of internal security, and that it is a matter for each Member State to determine, in accordance with Article 33 of the Treaty on European Union, under which conditions it will maintain law and order and safeguard internal security,

HAVE AGREED ON THE FOLLOWING PROVISIONS:

TITLE I

GENERAL PROVISIONS

Article 1

Relationship to other conventions on mutual assistance

1. The purpose of this Convention is to supplement the provisions and facilitate the application between the Member States of the European Union, of:
 - (a) the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters of 20 April 1959, hereinafter referred to as the 'European Mutual Assistance Convention';
 - (b) the Additional Protocol of 17 March 1978 to the European Mutual Assistance Convention;
 - (c) the provisions on mutual assistance in criminal matters of the Convention of 19 June 1990 implementing the Schengen Agreement of 14 June 1985 on the gradual abolition of checks at common borders (hereinafter referred to as the 'Schengen Implementation Convention') which are not repealed pursuant to Article 2(2);
 - (d) Chapter 2 of the Treaty on Extradition and Mutual Assistance in Criminal Matters between the Kingdom of Belgium, the Grand Duchy of Luxembourg and the Kingdom of the Netherlands of 27 June 1962, as amended by the Protocol of 11 May 1974, (hereinafter referred to as the 'Benelux Treaty'), in the context of relations between the Member States of the Benelux Economic Union.

2. This Convention shall not affect the application of more favourable provisions in bilateral or multilateral agreements between Member States or, as provided for in Article 26(4) of the European Mutual Assistance Convention, arrangements in the field of mutual assistance in criminal matters agreed on the basis of uniform legislation or of a special system providing for the reciprocal application of measures of mutual assistance in their respective territories.

Article 2

Provisions relating to the Schengen *acquis*

1. The provisions of Articles 3, 5, 6, 7, 12 and 23 and, to the extent relevant to Article 12, of Articles 15 and 16, to the extent relevant to the Articles referred to, of Article 1 constitute measures amending or building upon the provisions referred to in Annex A to the Agreement concluded by the Council of the European Union and the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway concerning the latter's association with the implementation, application and development of the Schengen *acquis* ⁽¹⁾.
2. The provisions of Articles 49(a), 52, 53 and 73 of the Schengen Implementation Convention are hereby repealed.

Article 3

Proceedings in connection with which mutual assistance is also to be afforded

1. Mutual assistance shall also be afforded in proceedings brought by the administrative authorities in respect of acts which are punishable under the national law of the requesting or the requested Member State, or both, by virtue of being infringements of the rules of law, and where the decision may give rise to proceedings before a court having jurisdiction in particular in criminal matters.
2. Mutual assistance shall also be afforded in connection with criminal proceedings and proceedings as referred to in paragraph 1 which relate to offences or infringements for which a legal person may be held liable in the requesting Member State.

⁽¹⁾ OJ L 176, 10.7.1999, p. 36.

Article 4

Formalities and procedures in the execution of requests for mutual assistance

1. Where mutual assistance is afforded, the requested Member State shall comply with the formalities and procedures expressly indicated by the requesting Member State, unless otherwise provided in this Convention and provided that such formalities and procedures are not contrary to the fundamental principles of law in the requested Member State.
2. The requested Member State shall execute the request for assistance as soon as possible, taking as full account as possible of the procedural deadlines and other deadlines indicated by the requesting Member State. The requesting Member State shall explain the reasons for the deadline.
3. If the request cannot, or cannot fully, be executed in accordance with the requirements set by the requesting Member State, the authorities of the requested Member State shall promptly inform the authorities of the requesting Member State and indicate the conditions under which it might be possible to execute the request. The authorities of the requesting and the requested Member State may subsequently agree on further action to be taken concerning the request, where necessary by making such action subject to the fulfilment of those conditions.
4. If it is foreseeable that the deadline set by the requesting Member State for executing its request cannot be met, and if the reasons referred to in paragraph 2, second sentence, indicate explicitly that any delay will lead to substantial impairment of the proceedings being conducted in the requesting Member State, the authorities of the requested Member State shall promptly indicate the estimated time needed for execution of the request. The authorities of the requesting Member State shall promptly indicate whether the request is to be upheld nonetheless. The authorities of the requesting and requested Member States may subsequently agree on further action to be taken concerning the request.

Article 5

Sending and service of procedural documents

1. Each Member State shall send procedural documents intended for persons who are in the territory of another Member State to them directly by post.
2. Procedural documents may be sent via the competent authorities of the requested Member State only if:
 - (a) the address of the person for whom the document is intended is unknown or uncertain; or
 - (b) the relevant procedural law of the requesting Member State requires proof of service of the document on the addressee, other than proof that can be obtained by post; or
 - (c) it has not been possible to serve the document by post; or
 - (d) the requesting Member State has justified reasons for considering that dispatch by post will be ineffective or is inappropriate.
3. Where there is reason to believe that the addressee does not understand the language in which the document is drawn up, the document, or at least the important passages thereof, must be translated into (one of) the language(s) of the Member State in the territory of which the addressee is staying. If the authority by which the procedural document was issued knows that the addressee understands only some other language, the document, or at least the important passages thereof, must be translated into that other language.
4. All procedural documents shall be accompanied by a report stating that the addressee may obtain information from the authority by which the document was issued or from other authorities in that Member State regarding his or her rights and obligations concerning the document. Paragraph 3 shall also apply to that report.
5. This Article shall not affect the application of Articles 8, 9 and 12 of the European Mutual Assistance Convention and Articles 32, 34 and 35 of the Benelux Treaty.

Article 6

Transmission of requests for mutual assistance

1. Requests for mutual assistance and spontaneous exchanges of information referred to in Article 7 shall be made in writing, or by any means capable of producing a written record under conditions allowing the receiving Member State to establish authenticity. Such requests shall be made directly between judicial authorities with territorial competence for initiating and executing them, and shall be returned through the same channels unless otherwise specified in this Article.

Any information laid by a Member State with a view to proceedings before the courts of another Member State within the meaning of Article 21 of the European Mutual Assistance Convention and Article 42 of the Benelux Treaty may be the subject of direct communications between the competent judicial authorities.

2. Paragraph 1 shall not prejudice the possibility of requests being sent or returned in specific cases:

- (a) between a central authority of a Member State and a central authority of another Member State; or
- (b) between a judicial authority of one Member State and a central authority of another Member State.

3. Notwithstanding paragraph 1, the United Kingdom and Ireland, respectively, may, when giving the notification provided for in Article 27(2), declare that requests and communications to it, as specified in the declaration, must be sent via its central authority. These Member States may at any time by a further declaration limit the scope of such a declaration for the purpose of giving greater effect to paragraph 1. They shall do so when the provisions on mutual assistance of the Schengen Implementation Convention are put into effect for them.

Any Member State may apply the principle of reciprocity in relation to the declarations referred to above.

4. Any request for mutual assistance may, in case of urgency, be made via the International Criminal Police Organisation (Interpol) or any body competent under provisions adopted pursuant to the Treaty on European Union.

5. Where, in respect of requests pursuant to Articles 12, 13 or 14, the competent authority is a judicial authority or a central authority in one Member State and a police or customs authority in the other Member State, requests may be made and answered directly between these authorities. Paragraph 4 shall apply to these contacts.

6. Where, in respect of requests for mutual assistance in relation to proceedings as envisaged in Article 3(1), the competent authority is a judicial authority or a central authority in one Member State and an administrative authority in the other Member State, requests may be made and answered directly between these authorities.

7. Any Member State may declare, when giving the notification provided for in Article 27(2), that it is not bound by the first sentence of paragraph 5 or by paragraph 6 of this Article, or both or that it will apply those provisions only under certain conditions which it shall specify. Such a declaration may be withdrawn or amended at any time.

8. The following requests or communications shall be made through the central authorities of the Member States:

- (a) requests for temporary transfer or transit of persons held in custody as referred to in Article 9 of this Convention, in Article 11 of the European Mutual Assistance Convention and in Article 33 of the Benelux Treaty;
- (b) notices of information from judicial records as referred to in Article 22 of the European Mutual Assistance Convention and Article 43 of the Benelux Treaty. However, requests for copies of convictions and measures as referred to in Article 4 of the Additional Protocol to the European Mutual Assistance Convention may be made directly to the competent authorities.

Article 7

Spontaneous exchange of information

1. Within the limits of their national law, the competent authorities of the Member States may exchange information, without a request to that effect, relating to criminal offences and the infringements of rules of law referred to in Article 3(1), the punishment or handling of which falls within the competence of the receiving authority at the time the information is provided.
2. The providing authority may, pursuant to its national law, impose conditions on the use of such information by the receiving authority.
3. The receiving authority shall be bound by those conditions.

TITLE II

REQUEST FOR CERTAIN SPECIFIC FORMS OF MUTUAL ASSISTANCE

Article 8

Restitution

1. At the request of the requesting Member State and without prejudice to the rights of *bona fide* third parties, the requested Member State may place articles obtained by criminal means at the disposal of the requesting State with a view to their return to their rightful owners.
2. In applying Articles 3 and 6 of the European Mutual Assistance Convention and Articles 24(2) and 29 of the Benelux Treaty, the requested Member State may waive the return of articles either before or after handling them over to the requesting Member State if the restitution of such articles to the rightful owner may be facilitated thereby. The rights of *bona fide* third parties shall not be affected.
3. In the event of a waiver before handing over the articles to the requesting Member State, the requested Member State shall exercise no security right or other right of recourse under tax or customs legislation in respect of these articles.

A waiver as referred to in paragraph 2 shall be without prejudice to the right of the requested Member State to collect taxes or duties from the rightful owner.

Article 9

Temporary transfer of persons held in custody for purpose of investigation

1. Where there is agreement between the competent authorities of the Member States concerned, a Member State which has requested an investigation for which the presence of the person held in custody on its own territory is required may temporarily transfer that person to the territory of the Member State in which the investigation is to take place.
2. The agreement shall cover the arrangements for the temporary transfer of the person and the date by which he or she must be returned to the territory of the requesting Member State.
3. Where consent to the transfer is required from the person concerned, a statement of consent or a copy thereof shall be provided promptly to the requested Member State.
4. The period of custody in the territory of the requested Member State shall be deducted from the period of detention which the person concerned is or will be obliged to undergo in the territory of the requesting Member State.
5. The provisions of Articles 11(2) and (3), 12 and 20 of the European Mutual Assistance Convention shall apply *mutatis mutandis* to this Article.
6. When giving the notification provided for in Article 27(2), each Member State may declare that, before an agreement is reached under paragraph 1 of this Article, the consent referred to in paragraph 3 of this Article will be required or will be required under certain conditions indicated in the declaration.

Article 10

Hearing by videoconference

1. If a person is in one Member State's territory and has to be heard as a witness or expert by the judicial authorities of another Member State, the latter may, where it is not desirable or possible for the person to be heard to appear in its territory in person, request that the hearing take place by videoconference, as provided for in paragraphs 2 to 8.
2. The requested Member State shall agree to the hearing by videoconference provided that the use of the videoconference is not contrary to fundamental principles of its law and on condition that it has the technical means to carry out the hearing. If the requested Member State has no access to the technical means for videoconferencing, such means may be made available to it by the requesting Member State by mutual agreement.
3. Requests for a hearing by videoconference shall contain, in addition to the information referred to in Article 14 of the European Mutual Assistance Convention and Article 37 of the Benelux Treaty, the reason why it is not desirable or possible for the witness or expert to attend in person, the name of the judicial authority and of the persons who will be conducting the hearing.
4. The judicial authority of the requested Member State shall summon the person concerned to appear in accordance with the forms laid down by its law.
5. With reference to hearing by videoconference, the following rules shall apply:
 - (a) a judicial authority of the requested Member State shall be present during the hearing, where necessary assisted by an interpreter, and shall also be responsible for ensuring both the identification of the person to be heard and respect for the fundamental principles of the law of the requested Member State. If the judicial authority of the requested Member State is of the view that during the hearing the fundamental principles of the law of the requested Member State are being infringed, it shall immediately take the necessary measures to ensure that the hearing continues in accordance with the said principles;
 - (b) measures for the protection of the person to be heard shall be agreed, where necessary, between the competent authorities of the requesting and the requested Member States;
 - (c) the hearing shall be conducted directly by, or under the direction of, the judicial authority of the requesting Member State in accordance with its own laws;
 - (d) at the request of the requesting Member State or the person to be heard the requested Member State shall ensure that the person to be heard is assisted by an interpreter, if necessary;
 - (e) the person to be heard may claim the right not to testify which would accrue to him or her under the law of either the requested or the requesting Member State.
6. Without prejudice to any measures agreed for the protection of the persons, the judicial authority of the requested Member State shall on the conclusion of the hearing draw up minutes indicating the date and place of the hearing, the identity of the person heard, the identities and functions of all other persons in the requested Member State participating in the hearing, any oaths taken and the technical conditions under which the hearing took place. The document shall be forwarded by the competent authority of the requested Member State to the competent authority of the requesting Member State.
7. The cost of establishing the video link, costs related to the servicing of the video link in the requested Member State, the remuneration of interpreters provided by it and allowances to witnesses and experts and their travelling expenses in the requested Member State shall be refunded by the requesting Member State to the requested Member State, unless the latter waives the refunding of all or some of these expenses.
8. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that, where witnesses or experts are being heard within its territory in accordance with this Article and refuse to testify when under an obligation to testify or do not testify according to the truth, its national law applies in the same way as if the hearing took place in a national procedure.
9. Member States may at their discretion also apply the provisions of this Article, where appropriate and with the agreement of their competent judicial authorities, to hearings by videoconference involving an accused person. In this case, the decision to hold the videoconference, and the manner in which the videoconference shall be carried out, shall be subject to agreement between the Member States concerned, in accordance with their national law and relevant international instruments, including the 1950 European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms.

Any Member State may, when giving its notification pursuant to Article 27(2), declare that it will not apply the first subparagraph. Such a declaration may be withdrawn at any time.

Hearings shall only be carried out with the consent of the accused person. Such rules as may prove to be necessary, with a view to the protection of the rights of accused persons, shall be adopted by the Council in a legally binding instrument.

Article 11

Hearing of witnesses and experts by telephone conference

1. If a person is one Member State's territory and has to be heard as a witness or expert by judicial authorities of another Member State, the latter may, where its national law so provides, request assistance of the former Member State to enable the hearing to take place by telephone conference, as provided for in paragraphs 2 to 5.

2. A hearing may be conducted by telephone conference only if the witness or expert agrees that the hearing take place by that method.

3. The requested Member State shall agree to the hearing by telephone conference where this is not contrary to fundamental principles of its law.

4. A request for a hearing by telephone conference shall contain, in addition to the information referred to in Article 14 of the European Mutual Assistance Convention and Article 37 of the Benelux Treaty, the name of the judicial authority and of the persons who will be conducting the hearing and an indication that the witness or expert is willing to take part in a hearing by telephone conference.

5. The practical arrangements regarding the hearing shall be agreed between the Member States concerned. When agreeing such arrangements, the requested Member State shall undertake to:

- (a) notify the witness or expert concerned of the time and the venue of the hearing;
- (b) ensure the identification of the witness or expert;
- (c) verify that the witness or expert agrees to the hearing by telephone conference.

The requested Member State may make its agreement subject, fully or in part, to the relevant provisions of Article 10(5) and (8). Unless otherwise agreed, the provisions of Article 10(7) shall apply *mutatis mutandis*.

Article 12

Controlled deliveries

1. Each Member State shall undertake to ensure that, at the request of another Member State, controlled deliveries may be permitted on its territory in the framework of criminal investigations into extraditable offences.

2. The decision to carry out controlled deliveries shall be taken in each individual case by the competent authorities of the requested Member State, with due regard for the national law of that Member State.

3. Controlled deliveries shall take place in accordance with the procedures of the requested Member State. The right to act and to direct and control operations shall lie with the competent authorities of that Member State.

Article 13

Joint investigation teams

1. By mutual agreement, the competent authorities of two or more Member States may set up a joint investigation team for a specific purpose and a limited period, which may be extended by mutual consent, to carry out criminal investigations in one or more of the Member States setting up the team. The composition of the team shall be set out in the agreement.

A joint investigation team may, in particular, be set up where:

- (a) a Member State's investigations into criminal offences require difficult and demanding investigations having links with other Member States;
- (b) a number of Member States are conducting investigations into criminal offences in which the circumstances of the case necessitate coordinated, concerted action in the Member States involved.

A request for the setting up of a joint investigation team may be made by any of the Member States concerned. The team shall be set up in one of the Member States in which the investigations are expected to be carried out.

2. In addition to the information referred to in the relevant provisions of Article 14 of the European Mutual Assistance Convention and Article 37 of the Benelux Treaty, requests for the setting up of a joint investigation team shall include proposals for the composition of the team.

3. A joint investigation team shall operate in the territory of the Member States setting up the team under the following general conditions:

- (a) the leader of the team shall be a representative of the competent authority participating in criminal investigations from the Member State in which the team operates. The leader of the team shall act within the limits of his or her competence under national law;
- (b) the team shall carry out its operations in accordance with the law of the Member State in which it operates. The members of the team shall carry out their tasks under the leadership of the person referred to in subparagraph (a), taking into account the conditions set by their own authorities in the agreement on setting up the team;
- (c) the Member State in which the team operates shall make the necessary organisational arrangements for it to do so.

4. In this Article, members of the joint investigation team from Member States other than the Member State in which the team operates are referred to as being 'seconded' to the team.

5. Seconded members of the joint investigation team shall be entitled to be present when investigative measures are taken in the Member State of operation. However, the leader of the team may, for particular reasons, in accordance with the law of the Member State where the team operates, decide otherwise.

6. Seconded members of the joint investigation team may, in accordance with the law of the Member State where the team operates, be entrusted by the leader of the team with the task of taking certain investigative measures where this has been approved by the competent authorities of the Member State of operation and the seconding Member State.

7. Where the joint investigation team needs investigative measures to be taken in one of the Member States setting up the team, members seconded to the team by that Member State may request their own competent authorities to take those measures. Those measures shall be considered in that Member State under the conditions which would apply if they were requested in a national investigation.

8. Where the joint investigation team needs assistance from a Member State other than those which have set up the team, or from a third State, the request for assistance may be made by the competent authorities of the State of operations to the competent authorities of the other State concerned in accordance with the relevant instruments or arrangements.

9. A member of the joint investigation team may, in accordance with his or her national law and within the limits of his or her competence, provide the team with information available in the Member State which has seconded him or her for the purpose of the criminal investigations conducted by the team.

10. Information lawfully obtained by a member or seconded member while part of a joint investigation team which is not otherwise available to the competent authorities of the Member States concerned may be used for the following purposes:

- (a) for the purposes for which the team has been set up;
- (b) subject to the prior consent of the Member State where the information became available, for detecting, investigation and prosecuting other criminal offences. Such consent may be withheld only in cases where such use would endanger criminal investigations in the Member State concerned or in respect of which that Member State could refuse mutual assistance;

(c) for preventing an immediate and serious threat to public security, and without prejudice to subparagraph (b) if subsequently a criminal investigation is opened;

(d) for other purposes to the extent that this is agreed between Member States setting up the team.

11. This Article shall be without prejudice to any other existing provisions or arrangements on the setting up or operation of joint investigation teams.

12. To the extent that the laws of the Member States concerned or the provisions of any legal instrument applicable between them permit, arrangements may be agreed for persons other than representatives of the competent authorities of the Member States setting up the joint investigation team to take part in the activities of the team. Such persons may, for example, include officials of bodies set up pursuant to the Treaty on European Union. The rights conferred upon the members or seconded members of the team by virtue of this Article shall not apply to these persons unless the agreement expressly states otherwise.

Article 14

Covert investigations

1. The requesting and the requested Member State may agree to assist one another in the conduct of investigations into crime by officers acting under covert or false identity (covert investigations).

2. The decision on the request is taken in each individual case by the competent authorities of the requested Member State with due regard to its national law and procedures. The duration of the covert investigation, the detailed conditions, and the legal status of the officers concerned during covert investigations shall be agreed between the Member States with due regard to their national law and procedures.

3. Covert investigations shall take place in accordance with the national law and procedures of the Member States on the territory of which the covert investigation takes place. The Member States involved shall cooperate to ensure that the covert investigation is prepared and supervised and to make arrangements for the security of the officers acting under covert or false identity.

4. When giving the notification provided for in Article 27(2), any Member State may declare that it is not bound by this Article. Such a declaration may be withdrawn at any time.

Article 15

Criminal liability regarding officials

During the operations referred to in Articles 12, 13 and 14, officials from a Member State other than the Member State of operation shall be regarded as officials of the Member State of operation with respect of offences committed against them or by them.

Article 16

Civil liability regarding officials

1. Where, in accordance with Articles 12, 13 and 14, officials of a Member State are operating in another Member State, the first Member State shall be liable for any damage caused by them during their operations, in accordance with the law of the Member State in whose territory they are operating.

2. The Member State in whose territory the damage referred to in paragraph 1 was caused shall make good such damage under the conditions applicable to damage caused by its own officials.

3. The Member State whose officials have caused damage to any person in the territory of another Member State shall reimburse the latter in full any sums it has paid to the victims or persons entitled on their behalf.

4. Without prejudice to the exercise of its rights vis-à-vis third parties and with the exception of paragraph 3, each Member State shall refrain in the case provided for in paragraph 1 from requesting reimbursement of damages it has sustained from another Member State.

TITLE III

INTERCEPTION OF TELECOMMUNICATIONS

Article 17

Authorities competent to order interception of telecommunications

For the purpose of the application of the provisions of Articles 18, 19 and 20, 'competent authority' shall mean a judicial authority, or, where judicial authorities have no competence in the area covered by those provisions, an equivalent competent authority, specified pursuant to Article 24(1)(e) and acting for the purpose of a criminal investigation.

Article 18

Requests for interception of telecommunications

1. For the purpose of a criminal investigation, a competent authority in the requesting Member State may, in accordance with the requirements of its national law, make a request to a competent authority in the requested Member State for:

- (a) the interception and immediate transmission to the requesting Member State of telecommunications; or
- (b) the interception, recording and subsequent transmission to the requesting Member State of the recording of telecommunications.

2. Requests under paragraph 1 may be made in relation to the use of means of telecommunications by the subject of the interception, if this subject is present in:

- (a) the requesting Member State and the requesting Member State needs the technical assistance of the requested Member State to intercept his or her communications;
- (b) the requesting Member State and his or her communications can be intercepted in that Member State;
- (c) a third Member State which has been informed pursuant to Article 20(2)(a) and the requesting Member State needs the technical assistance of the requested Member State to intercept his or her communications.

3. By way of derogation from Article 14 of the European Mutual Assistance Convention and Article 37 of the Benelux Treaty, requests under this Article shall include the following:

- (a) an indication of the authority making the request;
- (b) confirmation that a lawful interception order or warrant has been issued in connection with a criminal investigation;
- (c) information for the purpose of identifying the subject of this interception;
- (d) an indication of the criminal conduct under investigation;
- (e) the desired duration of the interception; and
- (f) if possible, the provision of sufficient technical data, in particular the relevant network connection number, to ensure that the request can be met.

4. In the case of a request pursuant to paragraph 2(b), a request shall also include a summary of the facts. The requested Member State may require any further information to enable it to decide whether the requested measure would be taken by it in a similar national case.

5. The requested Member State shall undertake to comply with requests under paragraph 1(a):

- (a) in the case of a request pursuant to paragraph 2(a) and 2(c), on being provided with the information in paragraph 3. The requested Member State may allow the interception to proceed without further formality;

(b) in the case of a request pursuant to paragraph 2(b), on being provided with the information in paragraphs 3 and 4 and where the requested measure would be taken by it in a similar national case. The requested Member State may make its consent subject to any conditions which would have to be observed in a similar national case.

6. Where immediate transmission is not possible, the requested Member State shall undertake to comply with requests under paragraph 1(b) on being provided with the information in paragraphs 3 and 4 and where the requested measure would be taken by it in a similar national case. The requested Member State may make its consent subject to any condition which would have to be observed in a similar national case.

7. When giving the notification provided for in Article 27(2), any Member State may declare that it is bound by paragraph 6 only when it is unable to provide immediate transmission. In this case the other Member State may apply the principle of reciprocity.

8. When making a request under paragraph 1(b), the requesting Member State may, where it has a particular reason to do so, also request a transcription of the recording. The requested Member State shall consider such requests in accordance with its national law and procedures.

9. The Member State receiving the information provided under paragraphs 3 and 4 shall keep that information confidential in accordance with its national law.

Article 19

Interceptions of telecommunications on national territory by the use of service providers

1. Member States shall ensure that systems of telecommunications services operated via a gateway on their territory, which for the lawful interception of the communications of a subject present in another Member State are not directly accessible on the territory of the latter, may be made directly accessible for the lawful interception by that Member State through the intermediary of a designated service provider present on its territory.

2. In the case referred to in paragraph 1, the competent authorities of a Member State shall be entitled, for the purposes of a criminal investigation and in accordance with applicable national law and provided that the subject of the interception is present in that Member State, to carry out the interception through the intermediary of a designated service provider present on its territory without involving the Member State on whose territory the gateway is located.

3. Paragraph 2 shall also apply where the interception is carried out upon a request made pursuant to Article 18(2)(b).

4. Nothing in this Article shall prevent a Member State from making a request to the Member State on whose territory the gateway is located for the lawful interception of telecommunications in accordance with Article 18, in particular where there is no intermediary in the requesting Member State.

Article 20

Interception of telecommunications without the technical assistance of another Member State

1. Without prejudice to the general principles of international law as well as to the provisions of Article 18(2)(c), the obligations under this Article shall apply to interception orders made or authorised by the competent authority of one Member State in the course of criminal investigations which present the characteristics of being an investigation following the commission of a specific criminal offence, including attempts in so far as they are criminalised under national law, in order to identify and arrest, charge, prosecute or deliver judgment on those responsible.

2. Where for the purpose of a criminal investigation, the interception of telecommunications is authorised by the competent authority of one Member State (the 'intercepting Member State'), and the telecommunication address of the subject specified in the interception order is being used on the territory of another Member State (the 'notified Member State') from which no technical assistance is needed to carry out the interception, the intercepting Member State shall inform the notified Member State of the interception:

- (a) prior to the interception in cases where it knows when ordering the interception that the subject is on the territory of the notified Member State;
- (b) in other cases, immediately after it becomes aware that the subject of the interception is on the territory of the notified Member State.

3. The information to be notified by the intercepting Member State shall include:

- (a) an indication of the authority ordering the interception;
- (b) confirmation that a lawful interception order has been issued in connection with a criminal investigation;
- (c) information for the purpose of identifying the subject of the interception;
- (d) an indication of the criminal conduct under investigation; and
- (e) the expected duration of the interception.

4. The following shall apply where a Member State is notified pursuant to paragraphs 2 and 3:

- (a) Upon receipt of the information provided under paragraph 3 the competent authority of the notified Member State shall, without delay, and at the latest within 96 hours, reply to the intercepting Member State, with a view to:
 - (i) allowing the interception to be carried out or to be continued. The notified Member State may make its consent subject to any conditions which would have to be observed in a similar national case;
 - (ii) requiring the interception not to be carried out or to be terminated where the interception would not be permissible pursuant to the national law of the notified Member State, or for the reasons specified in Article 2 of the European Mutual Assistance Convention. Where the notified Member State imposes such a requirement, it shall give reasons for its decision in writing;
 - (iii) in cases referred to in point (ii), requiring that any material already intercepted while the subject was on its territory may not be used, or may only be used under conditions which it shall specify. The notified Member State shall inform the intercepting Member State of the reasons justifying the said conditions;
 - (iv) requiring a short extension, of up to a maximum period of eight days, to the original 96-hour deadline, to be agreed with the intercepting Member State, in order to carry out internal procedures under its national law. The notified Member State shall communicate, in writing, to the intercepting Member State, the conditions which, pursuant to its national law, justify the requested extension of the deadline.
- (b) Until a decision has been taken by the notified Member State pursuant to points (i) or (ii) of subparagraph (a), the intercepting Member State:
 - (i) may continue the interception; and
 - (ii) may not use the material already intercepted, except:
 - if otherwise agreed between the Member States concerned; or
 - for taking urgent measures to prevent an immediate and serious threat to public security. The notified Member State shall be informed of any such use and the reasons justifying it.
- (c) The notified Member State may request a summary of the facts of the case and any further information necessary to enable it to decide whether interception would be authorised in a similar national case. Such a request does not affect the application of subparagraph (b), unless otherwise agreed between the notified Member State and the intercepting Member State.

- (d) The Member States shall take the necessary measures to ensure that a reply can be given within the 96-hour period. To this end they shall designate contact points, on duty twenty-four hours a day, and include them in their statements under Article 24(1)(e).
5. The notified Member State shall keep the information provided under paragraph 3 confidential in accordance with its national law.
6. Where the intercepting Member State is of the opinion that the information to be provided under paragraph 3 is of a particularly sensitive nature, it may be transmitted to the competent authority through a specific authority where that has been agreed on a bilateral basis between the Member States concerned.
7. When giving its notification under Article 27(2), or at any time thereafter, any Member State may declare that it will not be necessary to provide it with information on interceptions as envisaged in this Article.

Article 21

Responsibility for charges made by telecommunications operators

Costs which are incurred by telecommunications operators or service providers in executing requests pursuant to Article 18 shall be borne by the requesting Member State.

Article 22

Bilateral arrangements

Nothing in this Title shall preclude any bilateral or multilateral arrangements between Member States for the purpose of facilitating the exploitation of present and future technical possibilities regarding the lawful interception of telecommunications.

TITLE IV

Article 23

Personal data protection

1. Personal data communicated under this Convention may be used by the Member State to which they have been transferred:
- (a) for the purpose of proceedings to which this Convention applies;
 - (b) for other judicial and administrative proceedings directly related to proceedings referred to under point (a);
 - (c) for preventing an immediate and serious threat to public security;
 - (d) for any other purpose, only with the prior consent of the communicating Member State, unless the Member State concerned has obtained the consent of the data subject.
2. This Article shall also apply to personal data not communicated but obtained otherwise under this Convention.
3. In the circumstances of the particular case, the communicating Member State may require the Member State to which the personal data have been transferred to give information on the use made of the data.
4. Where conditions on the use of personal data have been imposed pursuant to Articles 7(2), 18(5)(b), 18(6) or 20(4), these conditions shall prevail. Where no such conditions have been imposed, this Article shall apply.
5. The provisions of Article 13(10) shall take precedence over this Article regarding information obtained under Article 13.

6. This Article does not apply to personal data obtained by a Member State under this Convention and originating from that Member State.

7. Luxembourg may, when signing the Convention, declare that where personal data are communicated by Luxembourg under this Convention to another Member State, the following applies:

Luxembourg may, subject to paragraph 1(c), in the circumstances of a particular case require that unless that Member State concerned has obtained the consent of the data subject, the personal data may only be used for the purposes referred to in paragraph 1(a) and (b) with the prior consent of Luxembourg in respect of proceedings for which Luxembourg could have refused or limited the transmission or use of the personal data in accordance with the provisions of this Convention or the instruments referred to in Article 1.

If, in a particular case, Luxembourg refuses to give its consent to a request from a Member State pursuant to the provisions of paragraph 1, it must give reasons for its decision in writing.

TITLE V

FINAL PROVISIONS

Article 24

Statements

1. When giving the notification referred to in Article 27(2), each Member State shall make a statement naming the authorities which, in addition to those already indicated in the European Mutual Assistance Convention and the Benelux Treaty, are competent for the application of this Convention and the application between the Member States of the provisions on mutual assistance in criminal matters of the instruments referred to in Article 1(1), including in particular:

- (a) the competent administrative authorities within the meaning of Article 3(1), if any;
- (b) one or more central authorities for the purposes of applying Article 6 as well as the authorities competent to deal with the requests referred to in Article 6(8);
- (c) the police or customs authorities competent for the purpose of Article 6(5), if any;
- (d) the administrative authorities competent for the purposes of Article 6(6), if any; and
- (e) the authority or authorities competent for the purposes of the application of Articles 18 and 19 and Article 20(1) to (5).

2. Statements made in accordance with paragraph 1 may be amended in whole or in part at any time by the same procedure.

Article 25

Reservations

No reservations may be entered in respect of this Convention, other than those for which it makes express provision.

Article 26

Territorial application

The application of this Convention to Gibraltar will take effect upon extension of the European Mutual Assistance Convention to Gibraltar.

The United Kingdom shall notify in writing the President of the Council when it wishes to apply the Convention to the Channel Islands and the Isle of Man following extension of the European Mutual Assistance Convention to those territories. A decision on this request shall be taken by the Council acting with the unanimity of its members.

Article 27

Entry into force

1. This Convention shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.
2. Member States shall notify the Secretary-General of the Council of the European Union of the completion of the constitutional procedures for the adoption of this Convention.
3. This Convention shall, 90 days after the notification referred to in paragraph 2 by the State, member of the European Union at the time of adoption by the Council of the Act establishing this Convention, which is the eighth to complete this formality, enter into force for the eight Member States concerned.
4. Any notification by a Member State subsequent to the receipt of the eighth notification referred to in paragraph 2 shall have the effect that, 90 days after the subsequent notification, this Convention shall enter into force as between this Member State and those Member States for which the Convention has already entered into force.
5. Before the Convention has entered into force pursuant to paragraph 3, any Member State may, when giving the notification referred to in paragraph 2 or at any time thereafter, declare that it will apply this Convention in its relations with Member States which have made the same declaration. Such declarations shall take effect 90 days after the date of deposit thereof.
6. This Convention shall apply to mutual assistance initiated after the date on which it has entered into force, or is applied pursuant to paragraph 5, between the Member States concerned.

Article 28

Accession of new Member States

1. This Convention shall be open to accession by any State which becomes a member of the European Union.
2. The text of this Convention in the language of the acceding State, drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.
3. The instruments of accession shall be deposited with the depositary.
4. This Convention shall enter into force with respect to any State which accedes to it 90 days after the deposit of its instrument of accession or on the date of entry into force of this Convention if it has not already entered into force at the time of expiry of the said period of 90 days.
5. Where this Convention is not yet in force at the time of the deposit of their instrument of accession, Article 27(5) shall apply to acceding Member States.

Article 29

Entry into force for Iceland and Norway

1. Without prejudice to Article 8 of the Agreement concluded by the Council of the European Union and the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway concerning the latter's association with the implementation, application and development of the Schengen *acquis* (the 'Association Agreement'), the provisions referred to in Article 2(1) shall enter into force for Iceland and Norway 90 days after the receipt by the Council and the Commission of the information pursuant to Article 8(2) of the Association Agreement upon fulfilment of their constitutional requirements, in their mutual relations with any Member State for which this Convention has already entered into force pursuant to Article 27(3) or (4).
2. Any entry into force of this Convention for a Member State after the date of entry into force of the provisions referred to in Article 2(1) for Iceland and Norway, shall render these provisions also applicable in the mutual relations between that Member State and Iceland and Norway.
3. The provisions referred to in Article 2(1) shall in any event not become binding on Iceland and Norway before the date to be fixed pursuant to Article 15(4) of the Association Agreement.

4. Without prejudice to paragraphs 1, 2 and 3 above, the provisions referred to in Article 2(1) shall enter into force for Iceland and Norway not later than on the date of entry into force of this Convention for the fifteenth State, being a member of the European Union at the time of the adoption by the Council of the Act establishing this Convention.

Article 30

Depositary

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depositary of this Convention.
2. The depositary shall publish in the *Official Journal of the European Communities* information on the progress of adoptions and accessions, statements and reservations and also any other notification concerning this Convention.

Done at Brussels on the twenty-ninth day of May in the year two thousand in a single original in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, all texts being equally authentic, such original being deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union. The Secretary-General shall forward a certified copy thereof to each Member State.

Council Declaration on Article 10(9)

When considering the adoption of an instrument as referred to in Article 10(9), the Council shall respect Member States' obligations under the European Convention on Human Rights.

Declaration by the United Kingdom on Article 20

This Declaration shall form an agreed, integral part of the Convention

In the United Kingdom, Article 20 will apply in respect of interception warrants issued by the Secretary of State to the police service or HM Customs & Excise where, in accordance with national law on the interception of communications, the stated purpose of the warrant is the detection of serious crime. It will also apply to such warrants issued to the Security Service where, in accordance with national law, it is acting in support of an investigation presenting the characteristics described in Article 20(1).

Przekład

PROTOKÓŁ

ustanowiony przez Radę zgodnie z art. 34 Traktatu o Unii Europejskiej, do Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszego Protokołu, Państwa Członkowskie Unii Europejskiej,

ODWOŁUJĄC się do aktu Rady z dnia 16 października 2001 roku ustanawiającego Protokół do Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej,

BIORĄC POD UWAGĘ konkluzje przyjęte przez Radę Europejską w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 roku, oraz konieczność zastosowania ich niezwłocznie celem osiągnięcia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości,

MAJĄC NA UWADZE zalecenia sformułowane przez biegłych podczas przedstawiania sprawozdań dotyczących wzajemnych ocen bazujących na wspólnym działaniu Rady 97/827/WSiSW z dnia 5 grudnia 1997 roku ustanawiającym mechanizm oceniający zastosowanie i wdrażanie na poziomie krajowym międzynarodowych przedsięwzięć w zakresie walki ze zorganizowaną przestępczością¹,

PRZEKONANI o potrzebie dodatkowych środków w dziedzinie pomocy prawnej w sprawach karnych celem zwalczania przestępczości, w szczególności włączając przestępczość zorganizowaną, pranie brudnych pieniędzy oraz przestępczość finansową,

UZGODNIŁY NASTĘPUJĄCE POSTANOWIENIA, które są załączone oraz stanowią integralną część Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2000 roku², zwanej dalej „Konwencją o pomocy prawnej z 2000 r”:

Artykuł 1

Wniosek o informacje dotyczące rachunków bankowych

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje, zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym artykule, niezbędne środki w celu ustalenia, w odpowiedzi na wniosek przekazany przez inne Państwo Członkowskie, czy osoba fizyczna lub prawna, przeciwko której toczy się postępowanie karne, posiada lub kontroluje jeden lub więcej rachunków bankowych niezależnie od ich charakteru, w dowolnym banku działającym na jego terytorium; a jeśli tak, dostarcza wszelkich szczegółów dotyczących zidentyfikowanych rachunków bankowych.

¹ Dz.U. L 344 z 15.12.1997, str. 7.

² Dz.U. C 197 z 12.7.2000, str. 3.

Informacja zawiera również, jeśli o to wnioskowano oraz w takim stopniu, w jakim może być to dostarczone w rozsądnym terminie, rachunki bankowe, w odniesieniu do których osoba będąca podmiotem toczącego się postępowania sądowego, posiada pełnomocnictwo.

2. Zobowiązanie wynikające z niniejszego artykułu dotyczy tylko informacji będącej w posiadaniu banku prowadzącego rachunek.

3. Zobowiązanie wynikające z niniejszego artykułu realizowane jest tylko wówczas, jeżeli postępowanie dotyczy:

- przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności lub innego środka skutkującego pozbawieniem wolności w wymiarze co najmniej czterech lat w państwie wzywającym oraz co najmniej dwóch lat w Państwie wezwanym, lub
- przestępstwa określonego w art. 2 Konwencji w sprawie ustanowienia Europejskiego Biura Policji (Konwencji o Europolu) z 1995 roku, lub w Załączniku do tej Konwencji, z uwzględnieniem późniejszych zmian, lub
- w w zakresie nie objętym Konwencją o Europolu, przestępstwa określonego w Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z 1995 roku, Protokołu do niej z 1996 roku , lub Drugiego Protokołu do niej z 1997 roku .

4. Organ występujący z wnioskiem:

- wskazuje przyczyny, dla których żądana informacja może mieć istotne znaczenie dla celów postępowania prowadzonego o dane przestępstwo,
- wskazuje, na jakiej podstawie przypuszcza , że w bankach Państwa Członkowskiego, do którego został skierowany wniosek znajdują się rachunki oraz, o ile to możliwe, których banków to dotyczy,
- załącza wszelkie dostępne informacje, które mogą ułatwić realizację wniosku.

5. Państwa Członkowskie mogą uzależnić realizację wniosku, o którym mowa w niniejszym artykule, od tych samych warunków, które stosują do wniosków dotyczących przeszukania i zatrzymania

6. Rada, na podstawie art. 34 ustęp 2 litera c) Traktatu o Unii Europejskiej, może zadecydować o rozszerzeniu zakresu ust. 3.

Artykuł 2

Wnioski o udzielenie informacji o transakcjach bankowych

1. Na wniosek państwa wzywającego, państwo wezwane dostarcza szczegółowych danych odnośnie określonych rachunków bankowych oraz operacji bankowych, które zostały przeprowadzone w określonym czasie na jednym lub więcej rachunkach wskazanych we wniosku, włączając w to szczegółowe dane o rachunku , z którego złożono dyspozycję i rachunku odbiorcy.

2. Zobowiązanie wynikające z niniejszego artykułu dotyczy tylko informacji będącej w posiadaniu banku prowadzącego rachunek.
3. Wzywające Państwo Członkowskie wskazuje we wniosku przyczyny, dla których żądana informacja ma istotne znaczenie dla celów postępowania prowadzonego o dane przestępstwo.
4. Państwa Członkowskie mogą uzależnić realizację wniosku, o którym mowa w niniejszym artykule, od tych samych warunków, które stosują do wniosków dotyczących przeszukania i zatrzymania.

Artykuł 3

Wnioski o monitorowanie transakcji bankowych

1. Każde Państwo Członkowskie zobowiązuje się zapewnić, na wniosek innego Państwa Członkowskiego, możliwość monitorowania, przez określony czas, operacji bankowych, przeprowadzanych na jednym lub więcej rachunkach bankowych wymienionych we wniosku oraz przekazywać informacje o rezultatach monitorowania wzywającemu Państwu Członkowskiemu.
2. Wzywające Państwo Członkowskie wskazuje we wniosku przyczyny, dla których żądana informacja ma istotne znaczenie dla celów postępowania prowadzonego o dane przestępstwo.
3. Decyzja o monitorowaniu jest podejmowana indywidualnie w każdym przypadku przez właściwe organy wezwanego Państwa, odpowiednio uwzględniając prawo krajowe tego Państwa Członkowskiego.
4. Praktyczne aspekty dotyczące monitorowania są uzgadniane między właściwymi organami wzywającego i wezwanego Państwa Członkowskie .

Artykuł 4

Poufność

Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne dla zagwarantowania, że banki nie ujawnią danemu klientowi banku lub innej osobie trzeciej, faktu że nastąpiło przekazanie informacji Państwu wzywającemu zgodnie z art. 1, 2 lub 3 ani faktu o prowadzeniu postępowania.

Artykuł 5

Obowiązek informowania

Jeśli właściwy organ wezwanego Państwa Członkowskiego, podczas realizacji wniosku o pomoc prawną uzna za niezbędne podjęcie czynności postępowania, które nie były początkowo przewidziane lub nie mogły być określone w trakcie sporządzania wniosku,

informuje niezwłocznie o tym fakcie organ wnioskujący celem umożliwienia mu podjęcia dalszego działania.

Artykuł 6

Dodatkowe wnioski o pomoc prawną

1. W przypadku gdy właściwy organ wzywającego Państwa Członkowskiego występuje z wnioskiem o pomoc prawną, który ma charakter uzupełniający do wcześniejszego wniosku, nie jest wymagane dostarczenie informacji już przekazanych w pierwotnym wniosku. Wniosek uzupełniający zawiera informacje niezbędne do celów identyfikacji wniosku pierwotnego.

2. W przypadku gdy, zgodnie z obowiązującymi przepisami, właściwy organ, który wystąpił z wnioskiem o pomoc prawną, bierze udział w realizacji wniosku w wezwanym Państwie Członkowskim, może on, nie naruszając postanowień art. 6 ust. 3 Konwencji o pomocy prawnej z 2000 r., skierować bezpośrednio dodatkowy wniosek do właściwego organu wezwanego Państwa Członkowskiego, podczas obecności w tymże państwie.

Artykuł 7

Tajemnica bankowa

Państwo Członkowskie nie będzie powoływać się na tajemnicę bankową jako przyczynę odmowy współpracy odnośnie wniosku o pomoc prawną pochodzącego z innego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 8

Przestępstwa skarbowe

1. Nie można odmówić pomocy prawnej wyłącznie na tej podstawie, że wniosek dotyczy przestępstwa, które wezwane Państwo Członkowskie uważa za przestępstwo skarbowe.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie uzależnia realizację wniosku o dokonanie przeszukania i zatrzymania od spełnienia warunku, aby przestępstwo będące przedmiotem wniosku było karalne także na podstawie jego przepisów prawnych, warunek ten uważa się za spełniony, w odniesieniu do przestępstw określonych w ustępie 1, jeżeli przestępstwo to odpowiada przestępstwu tego samego rodzaju zgodnie z prawem tego państwa.

Nie można odmówić wykonania wniosku na tej podstawie, że prawo wezwanego Państwa Członkowskiego nie przewiduje tego samego rodzaju podatku lub opłaty, lub też nie zawiera przepisów podatkowych, celnych i walutowych tego samego rodzaju, jak prawo wzywającego Państwa Członkowskiego.

3. Niniejszym uchyla się art. 50 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen.

*Artykuł 9***Przestępstwa polityczne**

1. Do celów pomocy prawnej między Państwami Członkowskimi, żadne przestępstwo nie może być traktowane przez wezwane Państwo Członkowskie jako przestępstwo polityczne, przestępstwo związane z przestępstwem politycznym lub przestępstwo popełnione z motywów politycznych.
2. Każde Państwo Członkowskie może, przy notyfikacji określonej w art. 13 ust. 2, oświadczyć, że będzie stosować ust. 1 tylko w stosunku do:
 - a) przestępstw określonych w art. 1 oraz 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu z dnia 27 stycznia 1977 roku; oraz
 - b) przestępstw wejścia w porozumienie lub udziału w związku, które odpowiadają opisowi zachowania określonego w art. 3 ust.4 Konwencji odnoszącej się do ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej z dnia 27 września 1996 roku, mających na celu popełnienie jednego lub więcej przestępstw określonych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu.
3. Zastrzeżenia poczynione na podstawie art. 13 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu nie mają zastosowania do pomocy prawnej między Państwami Członkowskimi.

*Artykuł 10***Przekazanie odmowy Radzie oraz rola Eurojust**

1. Jeśli odmówi się wykonania wniosku na podstawie:
 - art. 2 lit.b) Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej lub art. 22 ust.2 lit.b) Traktatu Beneluksu, lub
 - art. 51 Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen lub art. 5 Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej, lub
 - art. 1 ust. 5 lub art. 2 ust.4 niniejszego Protokołu,

oraz wnioskujące Państwo Członkowskie podtrzymuje swój wniosek i nie udaje się znaleźć rozwiązania, uzasadniona decyzja o odrzuceniu wniosku jest przekazywana Radzie do celów informacyjnych przez wnioskujące Państwo Członkowskie, do celów możliwej oceny funkcjonowania współpracy sądowej między Państwami Członkowskimi.

2. Właściwe organy wnioskującego Państwa Członkowskiego mogą informować Eurojust o jakimkolwiek problemie dotyczącym realizacji wniosku, a związanym z przepisami ustępu 1 celem znalezienia praktycznego rozwiązania zgodnie z przepisami w sprawie ustanowienia Eurojust.

*Artykuł 11***Zastrzeżenia**

Nie mogą być poczynione żadne zastrzeżenia odnośnie niniejszego Protokołu, inne niż te przewidziane w art. 9 ust. 2.

*Artykuł 12***Terytorialny zakres stosowania**

Niniejszy Protokół będzie miał zastosowanie do terytorium Gibraltaru z chwilą wejścia w życie z Konwencji o pomocy prawnej z 2000 r. w stosunku do Gibraltaru, zgodnie z art. 26 tej Konwencji.

*Artykuł 13***Wejście w życie**

1. Niniejszy Protokół podlega przyjęciu przez Państwa Członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.
2. Państwa Członkowskie notyfikują sekretarzowi generalnemu Rady Unii Europejskiej zakończenie procedur konstytucyjnych koniecznych do przyjęcia niniejszego Protokołu.
3. Niniejszy Protokół wchodzi w życie w ośmiu zainteresowanych Państwach Członkowskich po 90 dniach od dokonania notyfikacji, określonej w ustępie 2 przez państwo, członka Unii Europejskiej w momencie przyjęcia przez Radę aktu ustanawiającego niniejszy Protokół, które jest ósmym państwem dokonującym tej formalności. Jeśli, jednakże, Konwencja o pomocy prawnej z 2000 r. nie weszła w życie z tą datą, niniejszy protokół wchodzi w życie z dniem, w którym ta Konwencja wchodzi w życie.
4. Każda notyfikacja Państwa Członkowskiego po wejściu w życie niniejszego Protokołu zgodnie z ustępem 3 skutkuje w taki sposób, że po 90 dniach po takiej notyfikacji, niniejszy Protokół wchodzi w życie między tym Państwem Członkowskim oraz tymi Państwami Członkowskimi, w których ten Protokół wszedł już w życie.
5. Przed wejściem w życie niniejszego protokołu, na mocy ustępu 3, każde Państwo Członkowskie może, podczas notyfikacji określonej w ustępie 2 lub w każdym innym późniejszym terminie, oświadczyć, że będzie stosować niniejszy protokół w swoich stosunkach z Państwami Członkowskimi które dokonały takiego samego oświadczenia. Oświadczenie takie wchodzi w życie po 90 dniach od jego złożeniu w depozycie.
6. Niezależnie od ustępów 3-5, wejście w życie lub stosowanie niniejszego Protokołu nie wywołuje skutków w stosunkach między każdymi dwoma Państwami Członkowskimi przed wejściem w życie lub stosowaniem Konwencji o pomocy prawnej z 2000 r. między tymi Państwami Członkowskimi.
7. Niniejszy Protokół stosuje się do pomocy prawnej zapoczątkowanej po dacie jego wejścia w życie lub jest stosowany na mocy ustępu 5, między zainteresowanymi Państwami Członkowskimi.

*Artykuł 14***Państwa przystępujące**

1. Niniejszy Protokół jest otwarty na przystąpienie każdego państwa, które zostanie członkiem Unii Europejskiej, oraz które przystąpi do Konwencji o pomocy prawnej z 2000 r.
2. Tekst niniejszego Protokołu sporządzony przez Radę Unii Europejskiej w języku państwa przystępującego, jest autentyczny.
3. Dokumenty przystąpienia są składane u depozytariusza.
4. Niniejszy Protokół wchodzi w życie w stosunku do każdego państwa przystępującego do niego po 90 dniach od złożenia do depozytu dokumentów przystąpienia lub z datą wejścia w życie niniejszego Protokołu jeśli jeszcze nie wszedł w życie z dniem upływu wspomnianego terminu 90 dni.
5. W przypadku gdy niniejszy protokół nie wszedł jeszcze w życie w momencie złożenia do depozytu ich dokumentów przystąpienia, do przystępującego Państwa Członkowskiego stosuje się art. 13 ust. 5.
6. Niezależnie od ustępów 4 i 5, wejście w życie lub stosowanie niniejszego Protokołu w stosunku do państwa przystępującego nie wywołuje skutków przed wejściem w życie lub stosowaniem Konwencji o pomocy prawnej z 2000 r. w stosunku do tego państwa.

*Artykuł 15***Stanowisko Islandii oraz Norwegii**

Art. 8 ustanawia środki zmieniające lub oparte na postanowieniach określonych w załączniku A do Porozumienia zawartego przez Radę Unii Europejskiej z Republiką Islandii oraz Królestwem Norwegii dotyczącego stowarzyszenia tych krajów z wdrożeniem, zastosowaniem oraz rozwojem dorobku Schengen³ (zwany dalej „Układem Stowarzyszeniowym”).

*Artykuł 16***Wejście w życie w Islandii oraz Norwegii**

1. Bez uszczerbku dla art. 8 Układu Stowarzyszeniowego, przepis, o którym mowa w art. 15 wchodzi w życie dla Islandii oraz Norwegii w 90 dni od otrzymania przez Radę oraz Komisję informacji zgodnie z art. 8 ust. 2 Układu Stowarzyszeniowego dotyczącej wypełnienia ich wymogów konstytucyjnych, w ich wzajemnych stosunkach z każdym Państwem Członkowskim, w którym niniejszy protokół wszedł już w życie zgodnie z art. 13 ust. 3 lub 4.
2. Każde wejście w życie niniejszego Protokołu w Państwie Członkowskim po dacie wejścia w życie przepisu, o którym mowa w art. 15 w Islandii oraz Norwegii, powoduje że przepis ten obowiązuje również we wzajemnych stosunkach między tym Państwem Członkowskim oraz Islandią i Norwegią.

³ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.

3. Przepis, o którym mowa w art. 15 w żadnym przypadku nie wiąże Islandii i Norwegii przed wejściem w życie postanowień określonych w art. 2 ust. 1 Konwencji o pomocy prawnej z 2000 r w stosunku do tych dwóch państw.

4. Bez uszczerbku dla ustępów 1, 2 oraz 3, przepis, o którym mowa w art. 15 wchodzi w życie w Islandii oraz Norwegii nie później niż z datą wejścia w życie niniejszego Protokołu w piętnastym państwie, będącymi członkiem Unii Europejskiej w momencie przyjęcia przez Radę Aktu ustanawiającego niniejszy Protokół.

Artykuł 17

Depozytariusz

Sekretarz generalny Rady Unii Europejskiej jest depozytariuszem niniejszego Protokołu.

Depozytariusz publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* informacje w sprawie postępu w przyjęciach i przystąpieniach, doświadczenia oraz wszelkie inne notyfikacje dotyczące niniejszego Protokołu.

W dowód czego, niżej wymienieni pełnomocnicy złożyli swoje podpisy.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 16 października 2001 roku w jednym oryginale w językach: duńskim, niderlandzkim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, irlandzkim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim oraz szwedzkim, a każdy tekst jest na równi autentyczny, oryginały są zdeponowane w archiwach sekretarza generalnego Rady Unii Europejskiej. Sekretarz generalny Rady przesyła uwierzytelnioną kopię niniejszego Protokołu każdemu Państwu Członkowskiemu.

PROTOCOL

established by the Council in accordance with Article 34 of the Treaty on European Union to the Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters between the Member States of the European Union

THE HIGH CONTRACTING PARTIES to this Protocol, Member States of the European Union,

REFERRING to the Council Act of 16 October 2001 establishing the Protocol to the Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters between the Member States of the European Union,

TAKING ACCOUNT of the conclusions adopted at the European Council held in Tampere on 15 and 16 October 1999, and of the need to implement them immediately in order to achieve an area of freedom, security and justice,

BEARING IN MIND the recommendations made by the experts when presenting the mutual evaluation reports based on Council Joint Action 97/827/JHA of 5 December 1997 establishing a mechanism for evaluating the application and implementation at national level of international undertakings in the fight against organised crime ⁽¹⁾,

CONVINCED of the need for additional measures in the field of mutual assistance in criminal matters for the purpose of the fight against crime, including in particular organised crime, money laundering and financial crime,

HAVE AGREED UPON THE FOLLOWING PROVISIONS, which shall be annexed to, and form an integral part of, the Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters between the Member States of the European Union of 29 May 2000 ⁽²⁾, hereinafter referred to as the '2000 Mutual Assistance Convention':

Article 1

Request for information on bank accounts

1. Each Member State shall, under the conditions set out in this Article, take the measures necessary to determine, in answer to a request sent by another Member State, whether a natural or legal person that is the subject of a criminal investigation holds or controls one or more accounts, of whatever nature, in any bank located in its territory and, if so, provide all the details of the identified accounts.

The information shall also, if requested and to the extent that it can be provided within a reasonable time, include accounts for which the person that is the subject of the proceedings has powers of attorney.

2. The obligation set out in this Article shall apply only to the extent that the information is in the possession of the bank keeping the account.

3. The obligation set out in this Article shall apply only if the investigation concerns:

- an offence punishable by a penalty involving deprivation of liberty or a detention order of a maximum period of at least four years in the requesting State and at least two years in the requested State, or
- an offence referred to in Article 2 of the 1995 Convention on the Establishment of a European Police Office (Europol

Convention), or in the Annex to that Convention, as amended, or

— to the extent that it may not be covered by the Europol Convention, an offence referred to in the 1995 Convention on the Protection of the European Communities' Financial Interests, the 1996 Protocol thereto, or the 1997 Second Protocol thereto.

4. The authority making the request shall, in the request:

— state why it considers that the requested information is likely to be of substantial value for the purpose of the investigation into the offence,

— state on what grounds it presumes that banks in the requested Member State hold the account and, to the extent available, which banks may be involved,

— include any information available which may facilitate the execution of the request.

5. Member States may make the execution of a request according to this Article dependent on the same conditions as they apply in respect of requests for search and seizure.

6. The Council may decide, pursuant to Article 34(2)(c) of the Treaty of European Union, to extend the scope of paragraph 3.

⁽¹⁾ OJ L 344, 15.12.1997, p. 7.

⁽²⁾ OJ C 197, 12.7.2000, p. 3.

*Article 2***Requests for information on banking transactions**

1. On request by the requesting State, the requested State shall provide the particulars of specified bank accounts and of banking operations which have been carried out during a specified period through one or more accounts specified in the request, including the particulars of any sending or recipient account.
2. The obligation set out in this Article shall apply only to the extent that the information is in the possession of the bank holding the account.
3. The requesting Member State shall in its request indicate why it considers the requested information relevant for the purpose of the investigation into the offence.
4. Member States may make the execution of a request according to this Article dependent on the same conditions as they apply in respect of requests for search and seizure.

*Article 3***Requests for the monitoring of banking transactions**

1. Each Member State shall undertake to ensure that, at the request of another Member State, it is able to monitor, during a specified period, the banking operations that are being carried out through one or more accounts specified in the request and communicate the results thereof to the requesting Member State.
2. The requesting Member State shall in its request indicate why it considers the requested information relevant for the purpose of the investigation into the offence.
3. The decision to monitor shall be taken in each individual case by the competent authorities of the requested Member State, with due regard for the national law of that Member State.
4. The practical details regarding the monitoring shall be agreed between the competent authorities of the requesting and requested Member States.

*Article 4***Confidentiality**

Each Member State shall take the necessary measures to ensure that banks do not disclose to the bank customer concerned or to other third persons that information has been transmitted to the requesting State in accordance with Articles 1, 2 or 3 or that an investigation is being carried out.

*Article 5***Obligation to inform**

If the competent authority of the requested Member State in the course of the execution of a request for mutual assistance considers that it may be appropriate to undertake investigations not initially foreseen, or which could not be specified when the request was made, it shall immediately inform the requesting authority accordingly in order to enable it to take further action.

*Article 6***Additional requests for mutual assistance**

1. Where the competent authority of the requesting Member State makes a request for mutual assistance which is additional to an earlier request, it shall not be required to provide information already provided in the initial request. The additional request shall contain information necessary for the purpose of identifying the initial request.

2. Where, in accordance with the provisions in force, the competent authority which has made a request for mutual assistance participates in the execution of the request in the requested Member State, it may, without prejudice to Article 6(3) of the 2000 Mutual Assistance Convention, make an additional request directly to the competent authority of the requested Member State while present in that State.

*Article 7***Banking secrecy**

A Member State shall not invoke banking secrecy as a reason for refusing any cooperation regarding a request for mutual assistance from another Member State.

*Article 8***Fiscal offences**

1. Mutual assistance may not be refused solely on the ground that the request concerns an offence which the requested Member State considers a fiscal offence.

2. If a Member State has made the execution of a request for search and seizure dependent on the condition that the offence giving rise to the request is also punishable under its law, this condition shall be fulfilled, with regard to offences referred to in paragraph 1, if the offence corresponds to an offence of the same nature under its law.

The request may not be refused on the ground that the law of the requested Member State does not impose the same kind of tax or duty or does not contain a tax, duty, customs and exchange regulation of the same kind as the law of the requesting Member State.

3. Article 50 of the Schengen Implementation Convention is hereby repealed.

Article 9

Political offences

1. For the purposes of mutual legal assistance between Member States, no offence may be regarded by the requested Member State as a political offence, an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

2. Each Member State may, when giving the notification referred to in Article 13(2), declare that it will apply paragraph 1 only in relation to:

(a) the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism of 27 January 1977; and

(b) offences of conspiracy or association, which correspond to the description of behaviour referred to in Article 3(4) of the Convention of 27 September 1996 relating to extradition between the Member States of the European Union, to commit one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism.

3. Reservations made pursuant to Article 13 of the European Convention on the Suppression of Terrorism shall not apply to mutual legal assistance between Member States.

Article 10

Forwarding refusals to the Council and involvement of Eurojust

1. If a request is refused on the basis of:

— Article 2(b) of the European Mutual Assistance Convention or Article 22(2)(b) of the Benelux Treaty, or

— Article 51 of the Schengen Implementation Convention or Article 5 of the European Mutual Assistance Convention, or

— Article 1(5) or Article 2(4) of this Protocol,

and the requesting Member State maintains its request, and no solution can be found, the reasoned decision to refuse the request shall be forwarded to the Council for information by

the requested Member State, for possible evaluation of the functioning of judicial cooperation between Member States.

2. The competent authorities of the requesting Member State may report to Eurojust, once it has been established, any problem encountered concerning the execution of a request in relation to the provisions referred to in paragraph 1 for a possible practical solution in accordance with the provisions laid down in the instrument establishing Eurojust.

Article 11

Reservations

No reservations may be entered in respect of this Protocol, other than those provided for in Article 9(2).

Article 12

Territorial application

The application of this Protocol to Gibraltar will take effect when the 2000 Mutual Assistance Convention has taken effect in Gibraltar, in accordance with Article 26 of that Convention.

Article 13

Entry into force

1. This Protocol shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.

2. Member States shall notify the Secretary-General of the Council of the European Union of the completion of the constitutional procedures for the adoption of this Protocol.

3. This Protocol shall enter into force in the eight Member States concerned 90 days after the notification referred to in paragraph 2 by the State, member of the European Union at the time of adoption by the Council of the Act establishing this Protocol, which is the eighth to complete that formality. If, however, the 2000 Mutual Assistance Convention has not entered into force on that date, this Protocol shall enter into force on the date on which that Convention enters into force.

4. Any notification by a Member State subsequent to the entry into force of this Protocol under paragraph 3 shall have the effect that, 90 days after such notification, this Protocol shall enter into force as between that Member State and those Member States for which this Protocol has already entered into force.

5. Before the entry into force of this Protocol pursuant to paragraph 3, any Member State may, when giving the notification referred to in paragraph 2 or at any time thereafter, declare that it will apply this Protocol in its relations with Member States which have made the same declaration. Such declarations shall take effect 90 days after the date of deposit thereof.

6. Notwithstanding paragraphs 3 to 5, the entry into force or application of this Protocol shall not take effect in relations between any two Member States before the entry into force or application of the 2000 Mutual Assistance Convention between these Member States.

7. This Protocol shall apply to mutual assistance initiated after the date on which it enters into force, or is applied pursuant to paragraph 5, between the Member States concerned.

Article 14

Acceding States

1. This Protocol shall be open to accession by any State which becomes a member of the European Union and which accedes to the 2000 Mutual Assistance Convention.

2. The text of this Protocol in the language of the acceding State, drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.

3. The instruments of accession shall be deposited with the depositary.

4. This Protocol shall enter into force with respect to any State which accedes to it 90 days after the deposit of its instrument of accession or on the date of entry into force of this Protocol if it has not already entered into force at the time of expiry of the said period of 90 days.

5. Where this Protocol is not yet in force at the time of the deposit of their instrument of accession, Article 13(5) shall apply to acceding Member States.

6. Notwithstanding paragraphs 4 and 5, the entry into force or application of this Protocol with respect to the acceding State shall not take effect before the entry into force or application of the 2000 Mutual Assistance Convention with respect to that State.

Article 15

Position of Iceland and Norway

Article 8 shall constitute measures amending or based upon the provisions referred to in Annex A to the Agreement concluded by the Council of the European Union with the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway concerning

the latter's association with the implementation, application and development of the Schengen *acquis* ⁽¹⁾ (hereinafter referred to as the 'Association Agreement').

Article 16

Entry into force for Iceland and Norway

1. Without prejudice to Article 8 of the Association Agreement, the provision referred to in Article 15 shall enter into force for Iceland and Norway 90 days after the receipt by the Council and the Commission of the information pursuant to Article 8(2) of the Association Agreement upon fulfilment of their constitutional requirements, in their mutual relations with any Member State for which this Protocol has already entered into force pursuant to Article 13(3) or (4).

2. Any entry into force of this Protocol for a Member State after the date of entry into force of the provision referred to in Article 15 for Iceland and Norway, shall render that provision also applicable in the mutual relations between that Member State and Iceland and Norway.

3. The provision referred to in Article 15 shall in any event not become binding on Iceland and Norway before the entry into force of the provisions referred to in Article 2(1) of the 2000 Mutual Assistance Convention with respect to those two States.

4. Without prejudice to paragraphs 1, 2 and 3, the provision referred to in Article 15 shall enter into force for Iceland and Norway not later than on the date of entry into force of this Protocol for the fifteenth State, being a member of the European Union at the time of the adoption by the Council of the Act establishing this Protocol.

Article 17

Depositary

The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depositary of this Protocol.

The depositary shall publish in the *Official Journal of the European Communities* information on the progress of adoptions and accessions, declarations and also any other notification concerning this Protocol.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned plenipotentiaries have hereunto set their hands.

Done at Luxembourg, on 16 October 2001 in a single original in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, the original being deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union. The Secretary-General shall forward a certified copy thereof to each Member State.

⁽¹⁾ OJ L 176, 10.7.1999, p. 36.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją i protokołem, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- zostały one uznane za słuszne zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nich zawartych,
- Rzeczpospolita Polska postanawia przystąpić do tej konwencji i protokołu,
- postanowienia konwencji i protokołu są przyjęte, potwierdzone i będą niezmiennie zachowywane, z uwzględnieniem zastrzeżeń do artykułu 9 ustęp 6 i artykułu 10 ustęp 9 konwencji oraz z uwzględnieniem oświadczeń dotyczących artykułu 24 ustęp 1 litery b, c i e i artykułu 27 ustęp 5 powyższej konwencji.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 11 czerwca 2005 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

L.S.

Prezes Rady Ministrów: *M. Belka*

951

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 13 marca 2007 r.

w sprawie mocy obowiązującej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej, sporządzonej w Brukseli dnia 29 maja 2000 r., oraz Protokołu do Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2000 r., sporządzonego w Luksemburgu dnia 16 października 2001 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że na podstawie ustawy z dnia 23 lipca 2004 r. o ratyfikacji Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, sporządzonej w Brukseli dnia 29 maja 2000 r., oraz Protokołu do Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2000 r., sporządzonego w Luksemburgu dnia 16 października 2001 r. (Dz. U. Nr 187, poz. 1924) Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej dnia 11 czerwca 2005 r. ratyfikował wyżej wymienioną konwencję i protokół.

Zgodnie z art. 27 ust. 3 konwencji weszła ona w życie dnia 23 sierpnia 2005 r.

Zgodnie z art. 13 ust. 3 protokołu wszedł on w życie dnia 5 października 2005 r.

Zgodnie z art. 28 ust. 4 konwencji w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej weszła ona w życie dnia 26 października 2005 r.

Zgodnie z art. 14 ust. 4 protokołu w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej wszedł on w życie dnia 26 października 2005 r.

Przy składaniu dokumentu przystąpienia złożono do konwencji następujące oświadczenia i zastrzeżenia:

Oświadczenia:

- 1) Na podstawie art. 24 ust. 1 lit. b, c i e konwencji, Polska oświadcza, że:
 - organem centralnym do celów określonych w art. 6 ust. 2 i 8 jest Ministerstwo Sprawiedliwości, Al. Ujazdowskie 11, 00-950 Warszawa, Polska;
 - organami właściwymi do celów określonych w art. 6 ust. 5 są: w zakresie art. 12 i 14 — Komendant Główny Policji, a w zakresie art. 12, w odniesieniu do poważnych przestępstw skarbowych — także Minister Finansów, zaś w zakresie art. 13 — Prokurator Generalny;
 - organami właściwymi do celów stosowania art. 18, 19, 20 ust. 1—3 oraz 5 są właściwi miejscowo prokuratorzy okręgowi, zaś rolę punktów kontaktowych, zgodnie z art. 20 ust. 4, pełnią właściwi miejscowo komendanci wojewódzcy Policji.
- 2) Na podstawie art. 27 ust. 5 konwencji Polska oświadcza, że będzie stosować niniejszą konwencję przed jej wejściem w życie w stosunkach z innymi państwami członkowskim, które złożyły takie samo oświadczenie.